

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ, ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἔξοχὸν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὸν εἰς τὴν χάραν τῶν ἐπιτηθεῖας καὶ ἐπὶ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωμα ἕριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΗΛΩΤΕΑ	
Ἐξωτερικὸν	Ἐξωτερικὸν
Ἐτήσια 50. 10.—	Ἐτήσια 25.—
Ἐξέμνητος 8.50	Ἐξέμνητος 13.—
Τρίμηνος 4.50	Τρίμηνος 7.—

AMEPIKHΣ: Ἐτήσια, δεκάδρα 4

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΑΡΥΘΗ Τῆ 1879

ΙΑΡΥΤΗΣ—ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Ἐξωτερικ. λεπ. 40 Ἐξωτερ. λεπ. 50

Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν ἐπίσης.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὅδὸς Ἐδριπιδίου ἀρ. 38 παρὰ τὸ Παρβάκειον

Περίοδος Β'—Τόμος 28ος Ἐν Ἀθήναις, 13 Ἰουνίου 1921 Ἔτος 49ον.—Ἀριθ. 28

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΕΒΕΛΟΝΤΗΣ

(ΙΣΤΟΡΙΑ ΜΙΑΣ ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΗΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'. (Συνέχεια)

Φωνές ἀκούσθησαν ἀπὸ κοιτῶν καὶ τὰ μεγάλα καπέλλα τῶν ἀκροβολιστῶν τοῦ 32ου συντάγματος, φάνηκαν στὴν κορυφῇ τοῦ πλατιοῦ τοίχου.

Ἦταν ὁ στρατηγὸς Μενού, ποὺ κατὰφερε νίκην καὶ αὐτὸς ἀπὸ ἐν ἄλλο. ρήγμα.

Οἱ ὑπερασπιστὰί τῆς Ἀλεξάνδρειας ἐφυγαν ἀπ' ὅλα τὰ μέρη.

Ἀπὸ ποῦ νὰ τοὺς κυνηγήσῃ κανεὶς;

Στὰ πόδια τῶν στρατιωτῶν ἀπλωνόταν μιά ἀπέραντη πῶλη μὲ στενοὺς δρόμους καὶ μὲ σπίτια ποῦ, ἀντὶ σκοπῆς μὲ κεραμίδια, εἶχαν ταρατσές, ὅπως συνισθίζεται στὴν Ἀνατολή.

Κομφοὶ μιγαρέδες καὶ θῆλοι ἐράνταζαν ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, μέσα στὴ θάλασσα τῶν σπιτιῶν, καὶ οἱ σκίτες κορυφῆς τοὺς ἐγυάλιζε χρυσοὶ τὸ μισοφῆγαρο, ἔμβλημα τοῦ Ἰσλάμ.

Ὁ Γιάννης εἶχε φθάσει εἰς ἓνα στραγγυλὸ πύργο, ἀντικρὺ στὴν εἴσοδο τοῦ λιμανιοῦ, καὶ ζητοῦσε καμμιὰ διέξοδο, καμμιὰ σκάλα, γιὰ νὰ κατέβῃ στὴν πόλη. Καμμιὰ δωδεκαριά στρατιώτες τοῦ λόχου τοῦ τὸν ἀκολουθοῦσαν.

—Στάσου, εἶπε στὸν Καγκαλό· νὰ εἶνα σπίτι ποῦ ἀκουμπᾷ στὸ τείχος. Ὁ πηδῆσω... δὲν εἶναι πολὺ ψηλά... ὕστερα πῆδῆσε καὶ σὺ.

Μιά ταρατσα, πραγματικῶς, φαινόταν ἐκεῖ κάτω.

Τὰ τέσσερα μέτρα ποὺ τὴν ἐχώριζαν, γιὰ τὸν Γιάννη ἦσαν παιχιδάκι. Δὲν ἤξερε ὅμως πῶς οἱ ταρατσές αὐτές, κτισμένες ἀπὸ τοῦβλα καὶ πηλὸ, δὲν ἀντέχουν πολὺ.

Πῆδῆσε, μὲ τὸ δεξιὸν χερὶ κρατῶντας τὸ τουφέκι καὶ μὲ τὸ ἀριστερὸν τῆ θῆκη τοῦ σπαθιοῦ του.

Μὲ τὸ βάρος τοῦ ὅμως ἀνοίχθηκε στὴν ταρατσα μιά τρύπα (*) ποὺ τὸν ἐχώρησε δάκατρο. Καὶ μαζὶ μὲ τὰ τοῦβλα καὶ τοὺς ἀσβέστες ποὺ ἐπεφταν, βρέθηκε ξαπλωμένος ἀπάνω σὲ κάτι μαλακὰ μαξιλάρια, στὴ

μέσῃ ἐνὸς μεγάλου θαλάμου, ποὺ ἦταν τριγυρισμένος ἀπὸ μαρμαρένιες κολόννες!

Συγχρόνως ἀντήχησαν γύρω του ξεφωνητὰ καὶ καμμιὰ δωδεκαριά γυναῖκες, ντυμένες μὲ πλοῦσιὰ ὑφάσματα φαντακτερῶν χρωμάτων, ἐφυγαν δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ σὰν τρελλές καὶ μαζεύτηκαν σὲ μίαν ἄκρη τοῦ θαλάμου.

Ἐπεῖτα καινούργιος κρότος ἀκούσθηκε στὴν ταρατσα. Ἐνα ζευγάρι πόδια μὲ μακριές μαῦρες γιάντες φάνηκαν στὴν τρύπα,

ποὺ ἔχασκε ἀνάμεσα στοὺς χρυσοὺς σταλακτῆτες τοῦ ταβανιοῦ· καὶ ὁ Γιάννης μάλιστα πρόφθασε νὰ τοαθηχθῇ, γιὰ νὰ μὴ δεγθῇ κατακέφαλα τὸν ἀερόλιθον αὐτό, ποὺ δὲν ἦταν παρὰ ὁ πιστὸς τοῦ Καγκαλό.

Εἶχε πηδήσει καὶ αὐτὸς ἀπὸ τὸν πύργο, γιὰτὶ δὲν μπορούσε νὰ μὴ ἀκολουθήσῃ τὸ λοχία του.

Εἶχαν πάσει καὶ οἱ δυο στὸ χαρεμί ἐνὸς πλουτοῦ Μουσουλμάνου.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ'.

Στὴν Αἰγύπτω.

Μόλις ἐπρόφθασε ὁ Γιάννης νὰλλάξῃ μὲ τὸν Καγκαλό ἓνα βλέμμα, ὅταν παρουσιάσθηκε μπροστὰ τοὺς ἓνας πελώριος Ἀράπης μὲ ἄσπρο ἀντερί, μὲ κόκκινη ζώνη καὶ μ' ἓνα φοβερὸ γιαταγάνι.

Εὐτυχῶς ὁ Καγκαλό πρόφθασε νὰ τραβηχθῇ στὸ πλάι καὶ τὴ σπαθία, ποὺ ἔβαν ὅλη δική του, τὴν ἔφαγε τὸ ντιβάνο.

Συγχρόνως ὅμως ἡ λόγχη τοῦ Γιάννη, γοργῇ ὅπως πάντα, χύθηκε στὸ πλευρὸ τοῦ μαῦρου φύλακα τοῦ χαρεμιοῦ, ποὺ σωριάσθηκε χάμω βαρὺς, ἐνῶ οἱ γυναῖκες ἐπεφταν γονατιστές καὶ ἐξερφώνιζαν ἀπὸ τὸν τρόμο.

Ὁ Γιάννης τριγύρισε τότε τὸν θάλαμον. Παντοῦ ἀνοίγονταν σκο-

τεινὰ δωματιάκια, στρωμένα μὲ ψάθες. Στὴ μέσῃ ἐνὸς ἀπ' αὐτὰ, εἶδε ἓνα μικρὸ μαρμαρένιο συντριβάνι. Στενόμακτρα παραθυράκια μὲ δικτυωτὰ ἀφίαν νὰ περνᾷ ἓνα μέτριον φῶς. Στοιχοὶ τοίχους ἦταν ἀπλωμένα ὑφάσματα μὲ παραξένους ζωγραφιές, ποὺ παρίσταναν καμμιές, φοινίκες καὶ λουλουδιὰ. Ἐπῆρχαν ἀκόμα καὶ κρεβάτια μὲ κουβέρτες μεταξωτές χρυσοκέντητες.

Ἀλλὰ κουθενὰ ὁ μικρὸς λοχίας δὲν εἶδε πόρτα. Μιά μόνη διέξοδος ὑπῆρχε· ἡ τρύπα ἐκεῖνη, στὸ ταβάνι. Ἀλλὰ ὁ θάλαμος ἦταν πολὺ ψηλὸς καὶ δὲν μπορούσε νὰ φτάσῃ κανεὶς ὡς καὶ πάνω.

— Πιστέηκαμε στὴ φάκα! εἶπε ὁ Γιάννης.

* Ὁ Γιάννης ὄρμησε μὲ θυμὸ καὶ ὕψωσε τὸ τουφέκι. . . . (Σελ. 218.)

(*) Ἴδε εἰκόνα προηγ. φύλλου.

— Την πάταμει! επρόθεσε ο Καγκάλος.
 — Οι σύντροφοί μας όμως θα μας είδαν που πέσαμε εδώ μέσα...
 — Δεν το πιστεύω. Τους είχαμε αφήσει πολύ πίσω έμεεις οι δυο. Μά να ιδοθώμει! "Α ναι αυτές οι ώμορφες κυρίες, που μάς κοιτάζουν, θα ξέρουν βέβαια που είναι ή πόρτα. "Αν τίς κάναμε να μιλήσουν;
 "Είχαμε λίγα βήματα προς τίς γυναίκες, που οι έντρομες φωνές τους διπλασιάστηκαν, και την ίδια στιγμή, από ένα στενό ανοίγμα, σαν τουφεκήθρα, επρόβαλε ή άργυροποίκιλη κάννη ενός τουφεκιού.
 — Το νου σου! σκούφι! φώναξε ο Γιάννης.

"Ήταν καιρός. Μια σφαίρα σφύριξε πάνω από το κεφάλι του Καγκάλου, αγγίζοντας τά μαλλιά του.
 Συγχρόνως μακρινά κτυπήματα έστράταξαν τον ξυλότοχο, που ήσαν δίπλα στην τουφεκήθρα. Φωνές, βλαστήμιες, βρισίες, — και σε γλώσσα που την καταλάβαιναν καλά οι δυο φυλακισμένοι, — έφθαναν απ' έξω. Και σά λίγο, από ένα ρήγμα που τό έκαμε ένα χοντρό μαδέρνι, φάνηκαν τά γνωστά πρόσωπα των γρεναδιέρων του λόχου του Γιάννη.
 — Νά τον! φώναζε ο Μισό.

Και με την λόγχη ψηλά, τά παλληκάρια μπήκαν στο θάλαμο, σπρώχοντας μπροστά τους έναν Άραπή με πράσινο σαρίκι, με μακρού κίτρινο φόρεμα, με γυαλιστερό πρόσωπο σά χάλκινο, με ζωηρά χαρακτηριστικά και με κάτασπρα γένεια.

"Η συγκίνηση του Γιάννη και του συτρόφου του ήσαν μεγάλη μά παρασπαστική. Σά λίγο βρόθησαν ελεύθεροι, σ' ένα θαυμάσιο πατιό, — έτσι λέγεται ή έσωτερική αυλή των άραβικών σπιτιών, — που είχε περιστύλιο από πορφυρίτη.

Γιατί είχαν πάσει σε άλληθνο παλάτι. "Απέσω, κατά την ανατολική συνήθεια, δεν τό ξεχώριζε τίποτ' από τάλλα σπίατα, έξω από τό ύψος των ταρατσών του. "Από μέσα όμως είχε μια πολυτέλεια άβανταστή. Εύκολο ήταν να άνοιξη κανείς πώς νοικοκύρης του παλατιού ήταν ο άσπρογέννης εκείνος Άράπης, γιατί μόλις τον είδαν οι γυναίκες του χάρισμο, ώρμησαν σ' αυτόν, γονάτισαν μπροστά του και του φιλούσαν τά χέρια και τά πόδια με κλάματα.

"Ο Γιάννης, άκούοντας τό τουφεκίδι που έπεφτε έξω, έτρεξε στην πόρτα του παλατιού, που έβγαζε σε μια μικρή πλατεία. Παρατήρησε όμως πώς οι στρατιώτες του δεν τον ακολουθούσαν. "Όλοι, κι αυτός ο Καγκάλος, είχαν γυρίσει μέσα στο παλάτι. Άλλοι λεηλατούσαν τά δωμάτια, άλλοι άρπαζαν τά μαργαριτάρια και τά κερματικά των γυναικών. Κι ο Μισό, άπαθείστατος, είχε θέσει τον Άραπή σε μια κελόγγα κι έτοιμαζόταν να τον τουφεκίση.
 "Ο Γιάννης ώρμησε με θυμό και, με άπότομο κίνημα, ύψωσε τό τουφεκί του

"Ωδερνάτη. — Σου απαγορεύω να σκοτώσες αυτόν τον άνθρωπο που φώναξε. Δεν βλέπεις πως είναι άσπλος;

"Έτρεξε ύστερα στους γρεναδιέρους του και άλλους με τό καλό, άλλους με τό κακό, πάντα όμως με κόπο, κατάφερε τέλος να τους μαζέψη και να τους διευθύνη στην πόρτα.

"Εκεί βρήκε τον συνταγματάρχη Δουάλ, ακολουθούμενο από τον ταγματάρχη Σκεβόλα και πολλούς άλλους αξιωματικούς. Μαζί τους ήσαν κι ένας πολιτης, Γάλλος καθώς έμαθε άργότερα ο Γιάννης, όνομαζόμενος Μαγκκαλλόν, πρώην πρόξενος της Γαλλίας στο Κάιρο. Τον είχε πάρει από την Τυυλωνή ο Βοναπάρτης, για να του κινή τον διερμηνέα και τον οδηγό στις κυριώτερες πόλεις της Αιγύπτου, που τίς ήξερε καλά.

— Έδώ είναι, είπα αυτός, τό σπίτι του σείχη "Ελ — Μισσιόρ.

Και μπαίνοντας στο παλάτι, επρόθεσε: — Νά τος κούλα!

"Ήταν ο γέρος Άράπης, που ο Γιάννης τον είχε σώσει πρό όλίγου από τά χέρια του Μισού.

"Αρχισαν οι δυο τους να μιλούν άραβικά. Κι έπειτα ο διερμηνέας του Βοναπάρτη εξήγησε τά λόγια του στον συνταγματάρχη Δουάλ.

— Ο σείχης "Ελ — Μισσιόρ, είπε, ευγνωμονεί αυτό τό παιδί, — κι έδειξε τον Γιάννη, — που τον έσωσε από τον θάνατο και που γλύτωσε τίς γυναίκες του από τους στρατιώτες. Για να δείξη μάλιστα την ευγνωμοσύνη του, θα μεσιτεύη στον Καοραζίμ, τον Τούρκο διοικητή της Αλεξανδρείας, να παραδώση τό προούρι και τά συμβουλευση τους κατοίκους να καταθέσουν τά όπλα και να δώσουν τρέφιμα στο γαλλικό στρατό.

"Ο Δουάλ έσφιξε τότε τό χέρι του Γιάννη και του είπε: — Έδως, φίλε μου Κερδινιάκ, σε συγχαίρω για τή λαμπρή σου έμπνευση! Φαίνεται πως αυτός ο Άράπης είναι ούλεμας, σά να λέμε, ο μουσουλμάνος δεσπότης της Αλεξανδρείας, Του έσωσε τή ζωή και μάς τό πληρώνει. "Οχ τό άνεφερω στον Κλεμπε. Καλά αρχίζουμε, πολύ καλά!

"Ο Γιάννης, κατευχαριστημένος, έτρεξε να λάβη μέρος στη μάχη, που έπλησίαζε στο τέλος της. Και σε λίγο ή Αλεξανδρεία ήταν στα χέρια των Γάλλων.

Τό μεσημέρι, ο στρατηγός Βοναπάρτης έκαμε τή θριαμβευτική του είσοδο. Καθώς έστριψε ένα δρόμο, μια σφαίρα, από ένα παράθυρο, του έβυσε τή μπόττα του άριστερού του ποδιού. Οι στρατιώτες της φρουράς του ανέδηκαν στην ταρατσα, μπήκαν στο σπίτι και βρήκαν ένα Τούρκο μονάχο, όχυρωμένο στην κήμαρά του, με έξη τουφέκια γεμάτα γύρω του. Τον εσώτωσαν στον τόπο.

"Καθώς έστριψε ένα δρόμο, μια σφαίρα, από ένα παράθυρο, του έβυσε τή μπόττα του άριστερού του ποδιού. Οι στρατιώτες της φρουράς του ανέδηκαν στην ταρατσα, μπήκαν στο σπίτι και βρήκαν ένα Τούρκο μονάχο, όχυρωμένο στην κήμαρά του, με έξη τουφέκια γεμάτα γύρω του. Τον εσώτωσαν στον τόπο.

"Καθώς έστριψε ένα δρόμο, μια σφαίρα, από ένα παράθυρο, του έβυσε τή μπόττα του άριστερού του ποδιού. Οι στρατιώτες της φρουράς του ανέδηκαν στην ταρατσα, μπήκαν στο σπίτι και βρήκαν ένα Τούρκο μονάχο, όχυρωμένο στην κήμαρά του, με έξη τουφέκια γεμάτα γύρω του. Τον εσώτωσαν στον τόπο.

Η ΝΕΑ ΖΩΗ

Τώρα ή φωτιά τό άμορφο σπίτι. Σαχνη έγειναν σά πλούσια μαγαζία, που ήσαν στο κάτω πάτωμα.

Την άλλη μέρα, απ' όλη την προτερινή ώμορφία εφάινοντο μόνο τέσσαρες μισογκρεμισμένοι και μαυρισμένοι τοίχοι, παραθυρόφυλλα κρημασμένα και μισοκαμένα, σίδερα από μπαλκόνια έτοιμα να πέσουν στα πεζοδρόμια. "Όλοι οι διαβάτες κοντοστέκονταν λιγάκι, έρχονταν μία ματιά στα λείψανα της πυρκαϊάς κι εξακολουθούσαν τό δρόμο τους.

Κάθε μεσημέρι περνούσα από τό καμένο σπίτι, όταν από τή δουλειά μου επέστρεφα στο σπίτι μου. Ήταν στο δρόμο μου. Και κάθε φορά έρχονα από μία ματιά στα έρείπια. Έλυπόμουνα για τήν καταστροφή και παρηγοριόμουνα συγχρόνως που δεν έχω κι έχω σπίτι. «Για φαντάσου, έλεγα, να ήταν δικό μου και να μη τό είχα και στην ασφάλεια!»

"Ενα μεσημέρι δίσκρινα μέσα στο χάος εκείνο των έρειπιών ένα πρόγμα νοικοκυρεμένο, ταχυτικό. "Ενας μπαλωματής είχε κατεβάσει έναν τοίχο, που κρεμόταν άπειλητικώς στα κεφάλια των διαβατών, τον είχε στηρίξει στον τοίχο και σε δυο δακάρια μισοκαμένα και κάρβουνασμένα απ' έξω, είχε φτιάξη ένα μικρό ύπόστεγο και από κάτω κει, προφυλαγμένος από τή βροχή και τον ήλιο, έμπάλωνε παπούτσια.

Μου άρεσε πολύ τό θέαμα αυτό. Ήτανε μια νέα ζωή που φύτρωνε στα έρείπια της πυρκαϊάς. Κι έθυμήθηκα έν άλλο όμοιο φαινόμενο που έχω δη πολλές φορές δυστυχώς στη ζωή μου: Οι τσοπάνηδες επάνω στα βουνά, πολλές φορές έτσι για γούστο, βάζουν φατιά και καινε τους κατακρησίνους θάμνους, που στολίζουν τίς πλαγιές των βουνών. Κι εκεί που ήταν θάλασσα πρασινάδας την άλλη μέρα βλέπει κανείς μαύρα καψάλια σαν μαύρα σκελετωμένα χέρια ύψωμένα στον ούρανο για κατάρρα. Σά λίγων καιρό όμως, δίπλα στα μαύρα καψάλια, βλέπει κανείς πράσινα πεντατρώφερα βλαστάρια. Είναι ή νέα ζωή που φυτρώνει στα έρείπια της πυρκαϊάς.

Τό άλλο μεσημέρι, ή άπλη ζωή του μπαλωματή είχε μεγαλώσει. Αντίκρου του καθότανε μια γυναίκα με ένα μικρό στην άγκαλιά και κοντά της έν άλλο μεγαλύτερο παιδάκι. Τό τραπέζι της δουλειάς είχε μεταβληθί σε τραπέζι φαγητού. "Ο άντρας, ή γυναίκα και τό παιδάκι έτρωγαν από μία γαδιάκη πήλινη, που ήταν στη μέση; φασουλάδα. Κάποτε-κάποτε ή μάνα έβγαζε από τό στόμα της μασομένη τροφή, την έθαζε στο στόμα του μωρού και την έσπρωχνε με τό δάχτυλό της. Τό εταίριζε από τό στόμα της σαν χελιδνί τά μικρά του. Κι έσπεπτόμου: «'Αρχε ή νέα άπλη ζωή, που φύτρωνε εκεί, είναι χειρότερη από κείνη που κήμαζε.»

ΜΙΑ ΙΔΙΟΤΡΟΠΙΑ ΤΗΣ ΠΡΙΓΚΗ-ΠΙΣΣΑΣ ΧΡΥΣΟΜΠΟΥΜΠΟΥΚΑΣ (Συνέχεια) (δρ σελ. 211.)

Τραγουδάγον, φώναζαν. Γινόταν του κουτρούλη τό πανηγύρι. "Αέφρινα, ή Καμπανέλλα σηκώθηκε και χτύπησε τό κίτρινο μισοπάκλι της:

— Είμαστε άνάξτες. Καμμία μας δε σκέφτηκε τον καίμενο τον Πανσέ.

— Άλήθεια!

— 'Ο καίμενος ο Πανσέ...

— Ναι, βέβαια, φερθήκαμε πολύ άσχημα!

"Απκντούσαν οι σκλάβες ντροπιασμένες.

Βγήκαν άμέσως από τό δωμάτιό τους, έτρεξαν σαν τρελλές στο διάδρομο, κι έφτάσαν σά σίφωνες στην κήμαρα, όπου έργαζόταν ο μάργμπα-Πανσές.

— Βούδδα, βοήθα! Τι τρέχει; ψιθύρισε τρομαγμένη.

— Η πριγκήπισσα έφυγε, θα λείψη όλη την ήμέρα κι ήρθαμε να σε πάρουμε να παίξης μαζί μας.

"Ο καλός άνθρωπος κατάλαβε. "Ενα πλατύ γέλιο φώτισε τό κίτρινο του προσώπου. Και, χωρίς λέξη, ακολουθούσε τίς σκλάβες.

"Α! ο καίμενος ο Πανσές! Τι τράβηξε κι αυτός με τή Χρυσομπουμπούκα!

"Όταν ή πριγκήπισσα είχε καμμία παράλογη ιδέα, ο Πανσές ήταν εκείνος στον οποίο την έμπιστευόταν κι αυτός πάλι έπρεπε να εκπληρώη τίς πολυάρητες ιδιοτροπίες της.

Μια μέρα, θέλησε τό πουλί της μαρκησίας Γαρυφαλλιάς.

— Καλέ μου Πανσέ, του είπα σου δίνω δυο ήμέρες για να μου τό φέρης.

— Μά ή Ύψηλότης σας ξέρει πώς τό πουλί δεν πουλιέται κι πώς ή μαρκησία...

— Όχι κίνης ό,τι μπορέσης Πανσέ. Μά τό θέλω.

Τι έκανε ο Πανσές;... Τό βέδριο όμως είναι πώς έπειτ' από δυο μέρες ή πριγκήπισα είχε τό πουλί.

Μια άλλη φορά, της ήρθε ή ιδέα να φορέση ένα φόρεμα όλο από φτερά πεταλούδης.

— Αυτή τή φορά, γέρο μου, του είπε, έχεις σή δικιά σου μια όλοκληρη έδδο-μάδα. "Οχι είναι; θαυμάσια, θά είμαι σά νεράιδα. Νά διαλέξης μόνο τίς πιο όμορφες και τίς πιο λαμπρές πεταλούδες. Προτιμώ τίς γαλάζιες, μά σου επιτρέπω να βάλης στο φόρεμα και κίτρινες και κόκκινες, αν δεν μπορείς να κανης άλλοιως.

— Η Ύψηλότης σας τό σκέφτηκε καλά; Ποτέ δε θά βρούμε τόσες πεταλούδες!..

— Όχι της βρης; Πανσέ.

Κι ο Πανσές τίς βρήκε. "Υστερ' από όχτώ ήμέρες ή Χρυσομπουμπούκα είχε ένα διάφανο φόρεμα, που έλεγε κανείς πώς ήταν φτιαγμένο από άχρίνες του ούρανιου

τόξου. "Ο καίμενος ο Πανσές θυμόταν και πολλά άλλα τέτοια. "Ολ' αυτά του είχαν γεμίσει τό μέτωπο ρυτίδες. Κάθε στιγμή του φαινόταν πώς ή πριγκήπισσα θα τον φώναζε, για να του ζητήη τίποτα παράξενο, που δε θα μπορούσε να της τό άρνηθί... Μ' όλα αυτά όμως την αγαπούσε τή Χρυσομπουμπούκα. Κι εκείνη τώζερε και γι αυτό του τάκανε.

Οι σκλάβες πήραν μαζί τους τον Πανσέ τρέχοντας, χωρίς ν' άκούνε τίς κομικές του φωνές. Κι όλη την ήμέρα ήταν υποχρεωμένος να μιλάη και να γελάη μαζί τους. Τό γέλιο του όμως ήταν πάντα άνησος. "Από στιγμή σε στιγμή περίμενε να φανή ο άγαπημένος του τύρανος.

Κατά τό σούρουπο, τό φρόνιμο Φραγκοκάρδαμο σερβούτησε και είπε:

— Έδώ και μία ώρα έπρεπε να τάχαζε τομάσει; όλα για τό γουρισμό της κυρίας. Τι θά πη τώρα αν μάς βρήξέι;...

— Άγαπητό μου Φραγκοκάρδαμο, άποκρίθηκε μά' από τίς σκλάβες, αυτή την ώρα άξίζει να την περάσουμε εύχάριστα. Δέ θέλουμε να φερμακλώσουμε τή λιγώρη ήσυχία μας κι' ούτε κι' έσύ δε θά θελήσης σιγούρα να μάς άνησυχήσης με τή σκέψη σου αυτή.

— Όχι ήθελε να δώ, αν είσαστε άκόμη εθόμες όταν θα γυρίση ή κυρία και σας κελώση. Δεν είναι έτσι, μάργμπα-Πανσέ; "Ο καλός άνθρωπος σηκώθηκε κατατρομαγμένος.

— Άλήθεια, τι θά πη, αν μάς δη έτσι; "Εκανε να φύγη, μά ή Φρούλα κι' ή Καμπανέλλα του έκλεισαν τό δρόμο με χαριτωμένα παρακάλια.

— Μπράβο, μπράβο, που θέλει να μάς άφήση έτσι!

— "Α, πόσο κακός είναι!

— Ού, ού! δε θά περάσης, μάργμπα-Πανσέ!

— "Ελα, Βούδδα! Μικρούλες μου, αφήστε με να φύγω. Είσαστε χαριτωμένες, μά τι θά πη ή πριγκήπισσα όταν γυρίση;

— Μπάρ, Παντί! Τι είναι ένας θυμός περισσότερο! Είσαι συνηθισμένος!

— "Α, σιωπάτε! Κάτι άκούω!

"Η Καμπανέλλα έφριξε κραυγή τρόμου:

— "Α! κορίτσια, φτωχέ μου Πανσέ! Νά τη έργάζαι!

Σύγχρονα άκουσαν στη σκάλα τό θόρυβο μάς θυμωμένης φωνής:

— Δεσποίνες Πικρούλες, είστε άνόητη, σάς απαγορεύω να μιλάτε.

— "Ω, ό! άνκατέναζε τό Φραγκοκάρδαμο. Γιατί τάχα γυρίζει μία ώρα γρηγορώτερη;

Οι σκλάβες πήραν άμέσως τρέμοντας τίς θέσεις τους και τά κεντήματά τους, ένθ' ο δούτοχος Πανσές έμενε άποσβολωμένος στη μέση της κήμαρας, όπου δεν είχε καμμία δουλειά.

Στο διάδρομο, τό βαδίσμα της πριγκήπισσας άκούγόταν ξερό και νευρικό. "Όταν

πλησίασε, ο χιλοβασιμισμένος γέρος άρχισε να προσβύχεται. Μά τό βεδίσμα άπομακρύνθηκε και οταμάτησε στο δωμάτιο με τους πελαργούς.

— Ούρ! Σόθηκα επτέλουσι! φώναξε ο Πανσές.

Και βγήκε σιγα-σιγα, για να τρέξη στο έργατήρι του. Δεν είχε προτάσει όμως να πιάση τό φιλντισί, που σμίλευε για κουτί της πριγκήπισσας, όταν του φώναζε ή Παπαρούνα.

— Η Κυρία σας θέλει Γρηγόρα, Γρηγόρα! Και θέλοντας και μη ο Πανσές την ακολουθούσε.

Στό δωμάτιο με τους πελαργούς, ή Χρυσομπουμπούκα τον περίμενε, με μια ζαρα στο μέτωπο. Τό βερυκοκό φόρεμα σουρωτάχ χάρμη, πεταγμένο από χέρι θυμωμένο. "Ο Πανσές κατάλαβε άμέσως.

— Πανσέ, είμαι έξω φρενών, είτε ή πριγκήπισσα. "Ω τόσο, που μπορώ να τά σπάσω όλα αυτή τή στιγμή.

Και για να μήν άμφιδέλη κανένας, έκανε κομμάτια μια τσαγίερα από πορσελάνη.

— Ός τό πιστεύεις πώς στην καταραμένη γιορτή που πήγα, ή πριγκήπισσα Άγκιλια είχε από κάθε πλάι του λαϊμού κι' ένα κελώριο μπουκέφο βιολέττες; "Η Άγκιλια είνε άσχημη. Δεν είναι έτσι, Πανσέ!

— "Ω, βεβαίβτατα, Ύψηλοτάτη! Πολύ άσχημη!

— Είμαι πιο όμορφη απ' αυτή, δεν είναι έτσι;

— "Ω, ναι, ναι! Πολύ πιο όμορφη.

— Και όμως, Πανσέ, όλοι την κοίταζαν εξ' αιλίας αυτών των λουλουδιών, ένθ' έμένα κανείς. Πέρναγον από μπροστά μου, χωρίς να με προσέχουν καθόλου. Είχε μία επιτυχία! Κανείς δεν είχε λουλούδια, έκτός απ' αυτήν Πανσέ, είμαι πολύ θυμωμένη. Μά μήθε πώς θέλω να έκδικηθώ γι' αυτή την ταπεινώση. Στη γιορτή, που θά κινή ή μαρκησία Γαρυφαλλιά, εγώ πρέπει να κάνω τή μεγαλύτερη έντύπωση. Την ήμέρα εκείνη θα φορέσω ένα φόρεμα όλο από λουλούδια.

"Ο δούτοχος Πανσές έφριξε:

— Έτσι, γέρο μου, πρέπει να μου τό φέρης τό άργότερο σε τέσσαρες μέρες.

"Εγχεις καιρό, μά να κανης γρηγόρα.

— "Ω, Ύψηλοτάτη, άναστέναξέ ο γέρος, αυτό που ζητάτε είναι έντελώς άδύνατο.

— Άές;... "Ελα, αφήσε με. Κι' όταν θά ζω τό λουλουδιόνο φόρεμα, θα σου ζητήσω τό φαγγάρι. "Ελα, φύγε!

"Όλη τή νύχτα, ο Πανσές βασανίζόταν από φριχτούς βροχιάδες.

Του φαινόταν πώς ήταν πνιγμένος μέσα σε μια παλιόροικα από βιολέττες και τριαντάφυλλα, που έσκαζε από τή μωρουδιά. ("Έπεται συνέχεια) ΠΕΤΡΟΣ ΧΑΡΗΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΛΙΓΟ ΝΕΡΟ ΣΤΟ ΚΡΑΣΙ

Αγαπητοί μου,

ΣΩΣ να ήταν και μερικοί από σας, στο θέατρο της Κυβέλης, εκείνο το βράδυ που παίζονταν ο «Εμφυλιωτής». Και να με είδαν εκεί, σε μιαν άκρη του πρώτου πάγκου. Ωμορφο έργο, έ;... Σοσιαλιστικό, προφητικό, ένθουσιαστικό, όλο για το μέλλον της Ανθρωπότητας και για την Ανθρωπότητα του Μέλλοντος... Η Αλήθεια, η Δικαιοσύνη, η Ελευθερία, η Ισότης, δίνουν εκεί μέσα και παίρνουν. Ο Νταρτς, ο ήρωας του δράματος, είναι δημοσιογράφος σοσιαλιστής. Και κάθε τόσο απαγγέλλει περιτομές από τα κύρια άρθρα του. Μια στιγμή, φιλώντας το βιβλίο του αντίκαλου του, που τον συκοφαντεί, φωνάζει: — Μπορούσα και να το φτύσω, μα το ασπάζομαι!... Η Συκοφαντία, κι αν δεν υπήρχε, έπρεπε να έρευνεθί!... Η Συκοφαντία με κάνει να σηκώνω ψηλότερα το κεφάλι και να όριμω με καινούργια δύναμη στον άγωνα για την Δικαιοσύνη, για την Ισότητα, για την Αδελφούνη των λαών! Μπρρρρρ! από κάτω τα χειροκροτήματα. Σε λίγο πάλι ξηφωνίζει: — Δεν ακούω παρά το θόρυβο μιας καινούργιας Ανθρωπότητας, που έρχεται να σας σαρώσει όλους! (Τους παλιούς δηλαδή, τους άστούς, τους συντηρητικούς.) Μπρρρρρ! από κάτω τα χειροκροτήματα. Όλο το θέατρο χειροκροτούσε. Και ζωηρότερ' απ' όλους οι νέοι, τα παιδιά. Στην διακεκριμένη θέση, είδα πολλά. Από δεκαπέντε χρονών ως δεκαοκτώ. Φορούσαν καινούργια ψαθάνια σαράντα δραχμών και κουστούμια τετρακοσίων. Ήταν παιδιά οικογενειών, εύπορων, πλουσίων, γιως και εκατομμυριούχων. Και όμως, — το έδειχναν τα έκθυμα χειροκροτήματά τους και η χαρά που ζωγραφίζονταν στα πρόσωπά τους όταν άκουγαν κάτι σοσιαλιστικό. — ήταν σοσιαλισταί! Στην πάλη αυτή των τάξεων, πήγαιναν ενάντια στην τάξη τη δική τους! Ήταν με το λαό, χωρίς νάνήκουν στο λαό. Και χειροκροτούσαν μαζί με το νεαρό εργάτη ή υπηρέτη, που καθόταν στους τελευταίους πάγκους του θεάτρου! Όμολογώ πως αυτό μου φάνηκε ωραίο, μα και λιγάκι παράξενο: Τόσο πολλοί είναι σήμερα οι νέοι σοσιαλισταί, και μάλιστα στην τάξη των εύπορων άστών; Τι τους λείπει αυτών των παιδιών, που καλοτρώνε, που καλοντώνονται, που σπουδάζουν με καθ' εύκολία, που διασκεδάζουν,

τι τους λείπει, για να παθούν, να όνειρευονται μια κοινωνική ανατροπή, μια καινούργια κοινωνία; Τα παιδιά αυτά έχουν μάλλον να ζημιωθούν παρά να όφελθούν από την πραγματοποίηση του όνειρου τους. Ο φτωχός υπηρέτης, αυτός μάλιστα, θα όφελθί. Αλλά είς βάρος τους. Πώς λοιπόν πηγαίνουν μαζί του; Τι τα σπρώχνει να εγκαταλείπουν στην πάλη τους δικούς τους, τους γονείς τους και να ενώνονται με τους έχθρους; Συλλογίσθηκα τότε πως κι' εγώ, όταν ήμουν παιδί, δεν μου έλειπε τίποτα. Κι' όμως ήμουν σοσιαλιστής. Τόν καιρό εκείνο, στας Αθήνας, είμαστε λιγοστοί. Μα οι περισσότεροι σάν καιμένα, παιδιά άστών. Τι μάς έσπρωχνε λοιπόν; — Το αίσθημα, αγαπητοί μου, η ευαισθησία. Αυτόμαστε, προνούσαμε, άγανακτούσαμε να βλέπουμε στον κόσμο φτωχούς. Δεν μάς έννοιαζε τόσο που ο Α ή ο Β είχαν εκατομμύρια δεν ζηλεύαμε τα μέγαρά τους και τ' άμαξία τους, όχι μάς πλήγωνε όμως το ότι ο Γ ή ο Δ δεν είχε να φάη. Και με την ευπιστία της ωραίας μας ηλικίας, ένομιζαμε πως το ευκολότερο πράγμα του κόσμου ήταν να μεταβληθί η κοινωνία σε τέτοιο τρόπο, ώστε όλοι οι άνθρωποι να είναι ίσοι κι' ελεύθεροι. Έπιστεύαμε στην άπόλυτη Ισότητα, Δικαιοσύνη, Ελευθερία. Κι' εκάναμε ότι μπορούσαμε, για να έλθη γρήγορα η βασιλεία τους. Όχι για μάς τους ίδιους, αλλά για τους φτωχούς κι' άθλιους αδελφούς μας. Τι ευγενικότερο, τι άλλρουϊτικώτερο, τι χριστιανικώτερο, τι συγκινητικώτερο πράγμα απ' αυτό τον σοσιαλισμό των πλουσίων ή εύπορων παιδιών! Τέτοιος βέβαια είναι κι' εκείνος που ξεσπούσε στους πρώτους πάγκους του θεάτρου, ενώ παίζονταν ο «Εμφυλιωτής». Τόν έβλεπα με συγκίνηση και συλλογίζομουν: Τα παιδιά αυτά βρίσκονται σε μια ωραία πλάνη. Πιστεύουν σε μια χίμαρα. Συμφέρει να τ' άπογοητεύσει κανείς με την αλήθεια; Πολλοί έχουν την ιδέα, ότι η πλάνη, όταν είναι ωραία, δεν βλάπτει. Αλλά εγώ φρονώ, ότι μόνο η αλήθεια όφελει. Κι' όσο γωρίτερα τη μάθη κανείς, τόσο καλύτερα γι' αυτόν. Ας την ακούσουν λοιπόν απόμένα τα παιδιά των άστών, που από έν' αστόχαστο αίσθημα, πηγαίνουν με τους έχθρους της τάξώς τους. Καμμία μεταβολή, καμμία ανατροπή, δεν θα φέρη στον κόσμο την τελεία Ισότητα, Δικαιοσύνη, κι' Ελευθερία. Ωραίο θάπν, μα δεν είναι δυνατό. Αυτή η Μελλούσα Ανθρωπότης που έρχεται «να σαρώσει», θα είναι όμοια με την άλλη. Με μόνη τη διαφορά πως τα προνόμια μερικών τάξεων θα τα έχουν μερικές άλλες. Έπομένως θα υπάρχει πάλι η άνοστής κι' η άδικία και πάντα θα βρίσκεται ένας πιο δυνατός που θα πιέζη τον ασθενέστερο. Ο Σοσιαλισμός, παιδιά μου, είναι μια

πολύ ευγενική ιδεολογία, που άλλοι την πιστεύουν από ένθουσιασμένη άγνοια, κι' άλλοι την έμμεταλλεύονται για τους σκοπούς τους. Αυτοί έξεγειρουν τους λαούς, όχι βέβαια από άγάπη. Απλώς θέλουν να γίνουν ισχυροί σ' ένα καινούργιο κοινωνικό καθεστώς. Δεν τους μέλει, όπως σας, αν σήμερα ο Γ ή ο Δ δεν έχει να φάη τους ένοχλοΰν τα εκατομμύρια του Α ή του Β, που θέλουν να του τα πάρουν. Όπως έγεινε στη Ρωσία, όπου πολλοί άρχιμπαλσεβίκοι, κίμπτωχοι πρίν, έκαμαν κολοσιαίες περιουσίες και τις έβαλαν σε ξένες Τράπεζες. Κι' όλη η ρωσική τραγωδία των ήμερών μας δείχνει πως καταστρεπτική είναι μια πρόωγη έξεγερση αγρίου ακόμα λαού, σπρωχμένου από δημοκόπους. Έτσι ή άλλοιώς, πάντα οι λαοί σηκώνονται μια μέρα. Είναι μοιραίο κι' άναπόφευκτο η αλλαγή ή κοινωνία μορφές. Αλλά η αλλαγή δεν πρέπει να γίνεται με βίαιες και πρόωρες ανατροπές. Σιγά-σιγά, λίγο-λίγο, βαθμωδόν... Ο Σοσιαλισμός είναι μια ωραία θεωρία. Αλλά η εφαρμογή της δύσκολη κι' επικίνδυνη. Και πρέπει να προσέχουμε, για να μην υποδοθηούμε με τον άγνό ένθουσιασμό μας τα σχέδια των πονηρών, να μη συντελούμε σε μια κακή εφαρμογή της θεωρίας! Σεσ ασπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΔΕΥΤΕΡΗ ΠΑΤΡΙΔΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ του JULES VERNE

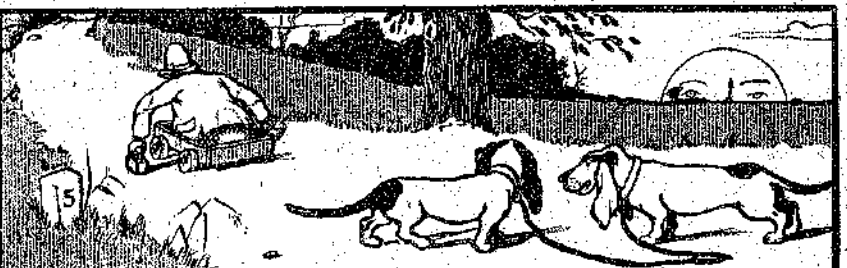
ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΗ. Η άκαταστασία αυτή δεν συμβιβαζόταν καθόλου με την άπαράμιλλη γοικοκυροσύνη της κυρίας Ζερμάττ, της κυρίας Ουόλσταμ και της κόρης της. Ο Φραγκίσκος έτρεξε στους σταύλους. Δεν είχαν μέσα παρά λίγο σανό. Τι έγειναν τα ζώα; Έφωγαν; γύριζαν στην έξοχη; Μα όχι! κανένα δεν είχαν άπαντήσει στο δρόμο... Μήπως τα είχαν κουβαλήσει σε άλλα κτήματα; Μα για ποιο λόγο; Άνεξήγητο! Το κτήμα του Φαλκενχόρστ είχε δυο κατοικίες: τη μια άπάνω, στους κλώνους της μαγκλιέρας, και την άλλη κάτω, στις πελώριες ρίζες της. — Πάμε μέσα! είπε ο Φρίτς με αλλοιωμένη φωνή. Τόν ακολουθήσαν όλοι. Κι' έβγαλαν μια κραυγή, — κραυγή, γιατί δεν μόδεσαν να προσφέρουν λέξη. Τα έπιπλα των δωμάτων ήταν άνωκάτω. Καθίσματα και τραπέζια αναποδογυροσμένα (*) τα συρτάρια άνοιγμένα* τα στρώματα χάμω στο πάτωμα* τα όκευη και τα έργαλεία πεταγμένα στις γωνίες θάλεγε κανείς πως τα δωμάτια είχαν λεηλατηθί, και μόνο για τόν εύχαρίστηση της λεηλασίας. Από τα τρώφια, που ήταν

πάντα άποθηκευμένα στο Φαλκενχόρστ, δεν έμεινε πια τίποτα. Άδεια ή άποθήκη των γεννημάτων* άδεια τα βαρέλια του κρασιού, της μύρας, των ποτών. Κι' ούτε ένα όπλο. Μόνο ένα άδειο πιστόλι, που τ' όσχησε ο ναύκληρος και τ' έβαλε στη ζώνη του. Κι' όμως καραμπίνες και τουφέκια ύπήρχαν πάντα στο Φαλκενχόρστ την εποχή του κυνηγιού. Ο Φρίτς, ο Φραγκίσκος, η Τζέννυ, όλοι έμειναν κατάπληκτοι μπροστά σ' αυτή την καταστροφή. Έτσι θάταν και στο Φελσενχάιμ, και στο Βάλντερχ, και στο Πρόσπεκτ-Χίλλ... Απ' όλα τα κτήματα, μόνο το Έμπερφορτ είχε διαφύγει τη λεηλασία; Και ποιοί ήταν οι κλοΰργοι που την είχαν κάψει; — Κάτι κακό βέβαια συνέβη, είπε ο πλοίαρχος Γκούλδ* αλλά μπορεί να μην είναι τόσο μεγάλο, όσο φαντάζεσθε τώρα. Κανένας δεν άποκρίθηκε. Αλλά και τί μπορούσαν να πούν οι δυστυχισμένοι εκείνοι, που είχαν μπη στη Γη της Έπαγγελίας με τόσο χάρά, με τόσες ελπίδες, και δεν έβρισκαν τώρα παρά έρείπια και έρημιά; Μα τί είχε συμβη λοιπόν; Έίχε πέσει στη Νέα-Έλβετία καμμία όρδη αγρίων πειρατών, από εκείνους που άφθονούσαν τον καιρό εκείνο στην Ινδική Όκεανό και είχαν όρμητήριο τα νησιά Άνδαμάν και Νικοβάρ; Κι' είχαν προφθάσει οι δυο οικογένειες να φύγουν από το Φελσενχάιμ, να κρυφθούν σε αίγουρο μέρος ή να εγκαταλείψουν το νησί; Η μήπως είχαν πέσει στα χέρια αυτών των αγρίων, ή μήπως είχαν σκοτωθί, αν έδοκίμασαν να μνησθούν; Κι' αυτά τα φοβερά πράγματα είχαν συμβη πρό όλίγων μηνών, πρό όλίγων έβδομάδων ή πρό όλίγων μόρον ήμερών; Κι' ήταν δυνατό να προληφθούν, αν έφθανε ο Ειφίος την ώρισεμένη έποχή; Με κόπο κρατούσε τα δακρυά της η Τζέννυ, ένθ' η Σουζάνα κι' η Ντόλλ έκλαιγαν με λυγμούς. Ο Φραγκίσκος ήθελε να τρέξη εύθως να βρη τον πατέρα του, τη μητέρα του, τα δέλφια του, και με τη βία τον έρανήρησε ο Φρίτς. Αφού βγήκαν έξω να έρευνήσουν την περιοχή, ο πλοίαρχος κι' ο ναύκληρος γύρισαν στο σπίτι, χωρίς να ιδούν ή νακούσουν τίποτα το διαφωτιστικό. Έπρεπε ωστόσο να πάρουν μια άπόφαση. Τι ήταν καλύτερο: να μείνουν στο Φαλκενχόρστ, ως να μάθουν όπωσδήποτε τί συνέβαινε; ή να κινηθούν για το Φελσενχάιμ χωρίς να ξέρουν τίποτα; Νάρήσουν τις γυναίκες με τόν Τζέιμς στο κτήμα, κι' οι άλλοι να επιχειρήσουν μια έρευνά στην παραλία ή στην έξοχη; Ο Φρίτς τέλος έπρότεινε: — Πάμε, Φραγκίσκε, στο Φελσενχάιμ; Σ' αυτή την άπόφαση έκλιναν όλοι. — Πάμε! έφώναξε ο Φραγκίσκος.

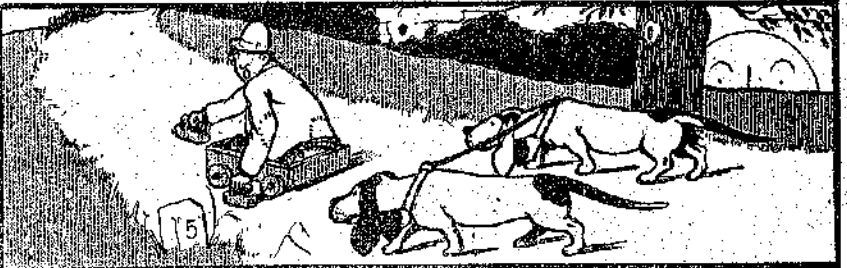
— Σεσ συνοδεύω! έδήλωσε ο πλοίαρχος. — Κι' εγώ! έπρόθεσε ο ναύκληρος. — Πολύ καλά! άποκρίθηκε ο Φρίτς. Ο Τζέιμς όμως θα μείνη με τη Τζέννυ, τη Ντόλλ και τη Σουζάνα, που θα κλεισθούν στο ψηλότερο μέρος του Φαλκενχόρστ. — Ας ανέδοιμε πρώτα όλοι, έπρότεινε ο Τζών Μπλόκ. Άπο και πάνω μπορεί να ιδούμε κάτι τί... Πραγματικά. Από την κορυφή της μαγκλιέρας φαινόταν ένα μεγάλο μέρος της Νέας-Έλβετίας και της ανατολικής θάλασσας, καθώς και τρείς λαβές αυτής από τόν όρμο της Σωτηρίας ως τόν άκρωτήρι της Ψεύτικης Έλπίδας. — Άπάνω! άπάνω!... άποκρίθηκε ο

Φρίτς στην πρόταση του ναύκληρου. Η κατοικία που στηρίζονταν στους κλώνους της μαγκλιέρας, είχε γλυτώσει τη λεηλασία χάρη στο πυκνό φύλλωμα του δένδρου που την έκρυβε. Πολύ πιθανό. Η πόρτα τουλάχιστο της σκάλας που ανέβαινε στο έσωτερικό του κορμού, δεν είχε κανένα σημάδι βίας. Ο Φραγκίσκος έσπασε την κλειδαριά, — γιατί ήταν κλειδωμένη, — και την άνοιξε. Σε λίγο όλοι ανέβαιναν την έσωτερική εκείνη σκάλα, που φωτιζόταν από μερικά ρήγματα του κορμού, κι' έφθαναν στον κυκλικό εκείνον εξώστη, που τόν σκέπαζαν καλά τα πυκνά φυλλάματα. (*Έπεται συνέχεια)

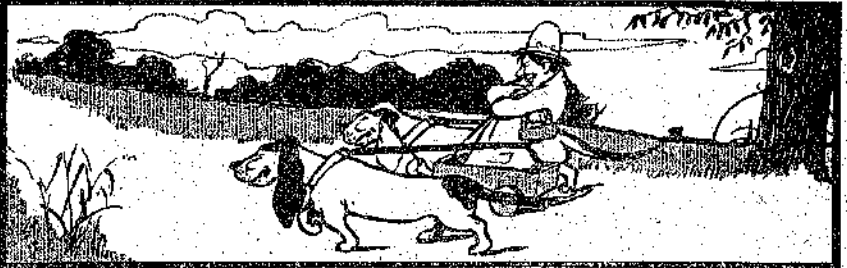
ΤΑ ΚΑΛΑ ΣΚΥΛΑΚΙΑ

— Ο κακόμορος! ο Μιχάλης!... Ίδω, με ζει κόπο σοόνεται ζμίσ' στο καρροτσάκι του!... Δεν έχει, βλέπαι, πια δύο μόνο πιάτα, τα μπροστεινά. — Μ' αυτά οι άνθρωποι τά λένε χέρια. — Αδιάφορο! δεν περπιτούν καλά. — Πώς τόν λυκάλαι! — Κι' εγώ.

— Να σοψ πώ, Άξόρ, του δίδουμε μια βοήθεια; — Του δίδουμε, ευχαρίστως... Μα πώς, καίμενε Λουλού; — Θα μόδεσουμε... έτσι καθώς μάς έχουν δεμένους μαζί... Έλα μαζί μου, Άξόρ!... Έσύ δεξιά κι' εγώ αριστερά... Και να τρέχουμε.

— Έμπρός!... Έμπρός!... Α, τί εύκολα και τί γρήγορα που τρέχει τώρα τα καρροτσάκι του φτωχού Μιχάλη! Δεν έχει ανάγκη να τ' σπρώχην με τα χέρια του. Και τα σταυρόφυτα στο στήθος και πάει ποίμα. Να πού και τα σκυλάκια μόδεουν να κάμουν ένα καλό, — όταν είναι καλά σάν τόν Άξόρ και τόν Λουλού... ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ ΧΑΡΜΟΥΝΟΣ

(*) Ίδω είς τόν επείγ. φύλλο, σελ. 213.

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΤΑ ΚΑΛΥΤΕΡΑ ΤΟΥ Ν. ΠΟΙΗΤΙΚΟΥ ΔΙΑΓΩΝ.

Α. ΧΑΡΤΑΕΤΟΣ

1. 'Ο χαρτετός άετός, Πλουμιστός, καμαρωτός, Μές' στα σύννεφα πετιέ Και τόν κάσμο χαιρετά.

Δίχως νύχια και φτερά, Για πουλί κι' αυτός περνά Και μέσ' στα γαλάζια ουράνια Στέκετ' όλος περηφάνεια.

Με τ' όλο της ήμερας, Πέφτει όμως ό άετός Κι' ό χαρταετός κλονίζεται Ντροπιασμένος, και γκρεμίζεται.

*Έτσι όποιος ήρωδη Δίχως δύναμη δική του Γράηγορα θα γκρεμισθί Και θα είναι για ντροπή του.

Κόδριγγεων (Α' Βραβείον)

2. Πάγω άπ' τ' άστάχια, που χου- (σάνει) του Μάν ό ήλιος γλαστός, Φεύγει, γυρνάει και χαμηλώνει κάποιος' όσέραςτος' άητός.

Θά πάη μακριά, θά γείρη κάτον; Τώρα κουνιέται σ' άηλά, τάρτα γυρίζει στην οδρά του και περφει και πατρακαλά.

Κοίμας! Σε μία στιγμή και μόνη ό άγριος άερας που φυσά, μέσ' στα φτερά του τόν πληρώνει και μέσ' στα κρόσια τ' άχουσά...

...Και τ' ά μεγάλα τ' άνερά μας κι' ατά, ατάς ξερεί; μία φορά, άν δεν τ' ά κλάψαμε μπροστά μας, χάμω, στη γη, χωρίς φτερά! Στεναγμός τού Δάσους (Β' Βραβείον)

3. Μ' δλόχαρα τσακίσματα, τ' ά δι- (λιγδ), ψηλώνει' ό χαρταετός άγάλια Πλουμί φτην'ό στο συνταφάνιο ού- ρανό.

Που δέγεται τρυφά με κοράλια. Μοιάζει άπομόναχη, άμοορη ψυχή Που μέσ' σ'τής μοναξιά; της τή (γολήνη) Σε κάποιες θύμησες γλυκά χαμο- (γαλά) Σε κάποιες έννοιες τ' ά κεφάλι κλι- (νε).

Ατιλοφώρητη (Β' Βραβείον)

4. Φτώχ'ό πιδάκι, άπό π'ίερα άγαπημένον όρανό κι' άπ' άκρίβ'ότατη μητέρα, είδεν άητό σ'τόν ουράν'ό κι' είλε με κρύφιο στεναγμό:

* Νάχα κι' έγώ, θά τόν πετούσα να πήγαινε ψηλά πολύ και πάντα έκεί θά τόν κρατούσα δεμένο σε μεριά καλή στην τοιχογραφισμένη αλλη.

*Κι' έτσι δεμένος, σ'τόν άέρα, ύμμενε για παντοτεινά μέσ' άπ' τ' ά σύννεφα και πέρα κι' άπ' τ' άστερία και σιμά εις τ' ά μπαμπά και τή μαμά.

*Κι' έγώ κοντά του νύχτα - μέρα, μέσ' άπό τ' ά σάγγο τ' ά γερ'ό θά μίλαγα με τόν πατέρα και τή μητέρα, και λαμπρό θάταν παιγνίδι, τρυφερό.

* Και τότε πιά χαρά, ψυχή μου, δέ θάμουν μόνο και όρφανό κι' άπ' τή μαμά τ' ά φύλαξη μου σ'τόν κρεββατιού τόν ουράν'ό θάχ' άγγελούδι γαλανό.

Γιάννης Αηδόνης (Γ' Βραβείον)

5. Ποτέσ μου δεν τόν βάσταξα σ'τά παιδικά μου χέρια, τόν παιδικό, τόν πλουμιστό, τ' ά χαρτινον άητό.

Ποτέσ μου δεν τόν ψήλασα, ψηλά - ψηλά σ'τά αιδέρια, κι' ούτε κι' έγώ να ψηλωθώ, σάν τόν άητό, ήητώ.

Τά παιδικά τ' άνεύρατα, τηλέγραφοι κι' άητοί, πετούν ψηλά και σ'τά παιδικά χαρτίουν τή χαρά. Μά όμως δεν είναι τόν παιδιών ή έλπίδα τους σωστή; κι' όσο άν ψηλώσουνε, δι' άητοί θά πέσουν μια φορά.

Ποτέσ μου δεν τόν βάσταξα σ'τά παιδικά μου χέρια, τόν παιδικό, τόν πλουμιστό, τ' ά χαρτινον άητόν. Ούτε και γ'ό άκοθύμισα νάνεβη εις τ' ά αιδέρια, κι' άπ' τ' ά ψηλά σ'τά χαμηλά να πέσω σάν ατόν.

Φαίθων (Γ' Βραβείον)

6. Τόν ύστερογ'ό πετόν'ό άετό τή βραδυνή τήν όσα σε κάποιαν έρημοτοπία, σ' άχαταίον βασιμόν υπ' ά χώρα. Τόν ύστερογ'ό πετόν'ό άετό ποδιαν γιομάτος πλήθια όνειρατα παιδιάτικα, χάδια και παραμύθια.

*Ήταν σάν άστρο φωτεινός με μιάν οδρά μεγάλη, με χαμάτα λογίων λογίων και κεντημένος πάλι Μ' άστρα μικρά χρωματιστά πουχαν περιόσια χάρη, και μ' ένα χαρτινον λευκό μικρούτσινο φανάρι.

Σηκώνεται προήρανος με τ' άγρειού τ' ά κύμα, τραντάζει άπό τ' ά χέρια μου με δύναμη τ' ά νύμα. Κι' όλ' άνεβαίνει σ'τά ψηλά. Κι' όσο περνά τ' ά βροδύ τόσο και λάμπει άστερίνος σ'τής νύχτας τ' ά σκοτάδι.

Μ' άπ' τήν όρημ'ή τή δυνατή μου κόβεται τ' ά νύμα - άνεύρατα παιδιάτικα μου φύνατε, τί κρίμα! - Κι' άπ' τ' ά χουσό μου τόν άετό, φλόγα λαμπρή ά καθίγει, άντιφώγγιζον οι βρομοί, στροφοφυρνά και σβύνει.

Φτερωτός "Άγγελος (Γ' Βραβείον)

ΑΠΟ ΤΑ ΑΠΡΟΣΗΤΑ

Καθόμουνα μία βραδυά σ' ένα Σελιγοφώτιστο Άεροστάλι και κολταξα τή Μαγική Σελήνη σ'ό Γαλάζιο Ουράν'ό, ένθ' ή Φαληρική Άδρα έβγαζε μέσα στήν Άέραν τή Γαλήνη πού γυρω-μου βασιλεύει.

*Άξαφνα άκούω φωνές και βλέπω ένα Σπουρητή που έφτυσε, σ'ά να τόν κωνήγαγε κανένα Άγριου. Στήν άσχηή νόμισα μήπως πρόκει-ται να γίνη Θέλλια κι' ό κόσμος έτρεξε σ'τό σπίτι του. Άλλά να βλέπω μπροστά μου ένα Άνθρωπο, που έτρεξε από τ' ά μέγος μου σάν Άγριοκάσιμα, Τρέχει λοιπόν κοντά του κι' άρχίζω να τόν ρωτάω για τούς διαφόρους που περνούσαν εμπρός μας: - Ποίος είναι κείνος με τ' ά ξεσχισμένα ρούχα, που πάει μπροστά σάν Σεπερμένος Δόσδος; Άρ' έκείνος που όλο γελάει, χωρίς ν'άφήρη κανένα Άλλο; Σάμπως νάναί ό Βασιλέας τού Γέλιου, μου κάνα. Εκείνος ό άλλος, τί Άνοι- πτόκαθος άνθρωπος είναι και λέει σ'τόδιελάντο δλατο τ' άμυθισμά; - Καλά, Άλλά δεν μουδεις, του λέω γιατί κάνεις σάν Κοινωπιόλος ατό; - Νά, γυρεύουν όλοι αβτοί 'Εθνική Ένότητα, για τί τότε λέγουν πώς θά γίνη Μεγάλη ή 'Ελλάς και θά έκπληρωθί τ' ά Παγκό- σμιο Όνειρο! Τότε ποιά θά φωνά- ξη; Ζήτω ή Γλυκειά 'Ελλάς και τ' ά Καλαματιανό Δουλούδι

Κι' έγώ κοντά του νύχτα - μέρα, Μές' άπ' τ' ά σάγγο τ' ά γερ'ό, θά μίλαγα με τόν πατέρα, Με τή μητέρα, και λαμπρό θάταν παιγνίδι, τρυφερό...

*Άλλά ή στυχοργία δεν είναι τ' ά όμαλή κι' ή διατύπωση δεν είναι πάντα επιτυχημένη. Ήπειτα, - τ' ά κρι- τωρότερη, - για τόν παιδιάτικο χαρα- κτερό δεν θά ταίριαζε να βραβευθί ένα τόσο θλιβερό ποίημα. Άπό τ' ά δυό που μου έστελιε ή Ατι- λοφώρητη, προτιμώ τ' ά συντομώτερο. Άπτελείται άπό δυό μόνο τετράστιχ'ό τ' ά ένε είναι μία καλλιτεχνική περιγραφή και τ' ά δεύτερο μία άμορφη προσωπο- ποιήση. Κρίμα μόνο που σ'τό δεύτερο τετράστιχο δεν ήμιοικαταληκτεί κι' ό πρώτος στίχος με τόν τρίτο, όπως σ'τ' ά πρώτο. Θάταν κάτι τέλειο.

Μέθουν τ' ά ποιήματα τού Στεναγ- μού τού Δάσους και τού Κόδριγγεων. Έχουν και τ' ά δυό τήν καλύτερη περι- γραφή τήν άμειώτερη στυχοργία και προπάντων τήν παιδιώτερη ύψη. Τέτοιου είδους ποιημάτια είχα ήπει- σει. Ή ιδέα όμως τού Στεναγμού τού Δάσους είναι κάπως άπιστοβόδη για παιδικό ποίημα. Πιδ ταίριασθί, πιδ παιδαγωγική, υπέρχει ή ιδέα τού Κό- δριγγεων. Και γι' άπό τόν βραβείο, Σ'τό έρχόμουν φύλλο, σ'τή Σελίδα Συνεργασίας, θά δημοσιευθώ πάλι και μερικά άπό τ' ά επανουόμενα.

ΕΠΕΙΤΑ ΑΠΟ ΤΟ ΗΛΙΟΒΑΣΙΛΕΜΑ

*Όταν εβένει ό ήλιος πίσω άπό τ' άμενεξάδην βουνό, μέσα σε στρα- μένα βελούδα, άμυθίζουνε σ'τά πλά- για τού πελάγου σ'τά βροχάκια τής άκρογαλιτιάς, μεγαλόφρεμοι γλάροι. Και τ' ά γέρακι, που έρχεται άπ' τή λουλουδιασμένη δύση, ξυπνάει μυ- στικός άνατριχίλας σ'τίς λειμονιές, συσχοβολάει άπό εινωδές σ'τά λου- λούδια τής τριανταφυλλιάς.

Μέσα άπό τή ρεμματιά τή φωνη- τωμένη, άγρια όμορφή γυαμινή, που κερταίνεται κάτω σ'τ' άκρογιά- λι, κελαιδώντας σιγαλά, πλήθος

πουλάκια, κουνιάζοντας, λαλό. Τότε άρχίζι να παύη κι' ή σιγα- τ' ά μυστικό τής τραγουδι μέσα σ'τ' άγνοφεγο φ'ό; τού δελινού, με σ'τά ξεφουχισμένα λαλήματα τ' ά πουλιών και σ'τίς φλογέρας τ' ά σκόρπινος στενωγιάς.

Τήν ώραν αυτή, τ' ά πρώτο τρεμ- λιστό άστέρι λάμπει σ'τόν ουράν'ό. Φτερωτός "Άγγελος. (15 Ε). Κι' όλ' άνεβαίνει σ'τά ψηλά. Κι' όσο περνά τ' ά βροδύ τόσο και λάμπει άστερίνος σ'τής νύχτας τ' ά σκοτάδι.

ΠΑΙΔΙΚΩΝ ΠΝΕΥΜΑ

— Πώς πηγαινείς, Γιώργο, σ' μαθημάτά σου; — Με τ' ά πόδια μου. — Τι!... — Μά τί, αβκοκίνητο ήθελεσ παίρνω; — Έστάλη υπό τού Μαστόβην

— Γιώργο, πούδς είναι ατός κύριος; — 'Ο κύριος Γυαντόπουλος. — Και τί δουλιάει κάνει; — Είναι πατέρας τού Κώστω τού συμπαθητού μου. — Έστάλη υπό τού Άνδ'ου Δάφνη

— Γιώργο, πούδς είναι ατός κύριος; — 'Ο κύριος Γυαντόπουλος. — Και τί δουλιάει κάνει; — Είναι πατέρας τού Κώστω τού συμπαθητού μου. — Έστάλη υπό τού Άνδ'ου Δάφνη

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ Ν. ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ ΠΡΟΣ ΣΥΝΘΕΣΙΝ ΠΟΙΗΜΑΤΟΣ

Τ' ά πιδ πρώτατοπο στην ιδέα και τ' ά πιδ τρυφερό, είναι τ' ά ποίημα τού Γιάννη Αηδόνη. Φαντάζεται ένα δεσά- φανο παιδάκι, που δάκελε έναν άετό, για να τόν στέλνη ψηλά, σ'τά ουράνια και να επικοινωνή έτσι με τόν πατέρα του και με τή μητέρα του. "Ένα είδη: τηλεγράφου.

Κι' έγώ κοντά του νύχτα - μέρα, Μές' άπ' τ' ά σάγγο τ' ά γερ'ό, θά μίλαγα με τόν πατέρα, Με τή μητέρα, και λαμπρό θάταν παιγνίδι, τρυφερό...

*Άλλά ή στυχοργία δεν είναι τ' ά όμαλή κι' ή διατύπωση δεν είναι πάντα επιτυχημένη. Ήπειτα, - τ' ά κρι- τωρότερη, - για τόν παιδιάτικο χαρα- κτερό δεν θά ταίριαζε να βραβευθί ένα τόσο θλιβερό ποίημα. Άπό τ' ά δυό που μου έστελιε ή Ατι- λοφώρητη, προτιμώ τ' ά συντομώτερο. Άπτελείται άπό δυό μόνο τετράστιχ'ό τ' ά ένε είναι μία καλλιτεχνική περιγραφή και τ' ά δεύτερο μία άμορφη προσωπο- ποιήση. Κρίμα μόνο που σ'τό δεύτερο τετράστιχο δεν ήμιοικαταληκτεί κι' ό πρώτος στίχος με τόν τρίτο, όπως σ'τ' ά πρώτο. Θάταν κάτι τέλειο.

Μέθουν τ' ά ποιήματα τού Στεναγ- μού τού Δάσους και τού Κόδριγγεων. Έχουν και τ' ά δυό τήν καλύτερη περι- γραφή τήν άμειώτερη στυχοργία και προπάντων τήν παιδιώτερη ύψη. Τέτοιου είδους ποιημάτια είχα ήπει- σει. Ή ιδέα όμως τού Στεναγμού τού Δάσους είναι κάπως άπιστοβόδη για παιδικό ποίημα. Πιδ ταίριασθί, πιδ παιδαγωγική, υπέρχει ή ιδέα τού Κό- δριγγεων. Και γι' άπό τόν βραβείο, Σ'τό έρχόμουν φύλλο, σ'τή Σελίδα Συνεργασίας, θά δημοσιευθώ πάλι και μερικά άπό τ' ά επανουόμενα.

Μέσα άπό τή ρεμματιά τή φωνη- τωμένη, άγρια όμορφή γυαμινή, που κερταίνεται κάτω σ'τ' άκρογιά- λι, κελαιδώντας σιγαλά, πλήθος

ΑΠΟΝΟΜΗ ΤΩΝ ΒΡΑΒΕΙΩΝ ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Κόδριγγεων. [20 Ε]. ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Στε- ναγμός τ' ά Δάσους. [20 Ε]. — Ατι- λοφώρητη. [18 Ε]. ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Γιάννης Αηδόνης. [17 Ε]. — Φαίθων [16 Ε]. Φτερωτός "Άγγελος. [15 Ε]. Α' ΕΠΑΙΝΟΣ (άπό [15 Ε] εις εκα- τον.) Σανθή 'Ελληνοπολι. — Σελί- γος. — Τσελλό Παυδί. — Άρης. — Έθνική Άναγέννησι. — Ρεϊκι τής μινωθάλασσος. — Μεγάλη 'Ελλάς. — Ήλιος. — Σεπερμένος Δόσδος. — Ήλιος Β. Σπανόγος.

Β' ΕΠΑΙΝΟΣ (άπό [10 Ε] εις εκα- τον.) Προσκόπικ'ό 'Ιδεώδες. — Ήλιος τής Χάλκης. — Μυσσορίσι. — Ριάμβος τού Δικαιου. — Πικροδά- ρης. — Γαλάτιος Ουράν'ό. — Μικης Μάας. — Αλέξ.

Γ' ΕΠΑΙΝΟΣ (άπό [8 Ε] εις εκα- τον.) Ματωμένη Κυνολέικος. — Μεγεθέδην Γλυκογάρια. — Θεο- ώρα Γ. Μυχαήλ. — Σπουρητής. — Βαλασσία Νύμφη. — Ζωή τής Σε- ρειτιάς. — Αυσσομένος Σκύλλος. — Ομηρικόν 'Ελλάς.

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ (άπό [5 Ε] εις εκατον.) Τραγουδι τής Ένώσεως. — Ήλιος τής Ιολιανών. — Σελιγο- σιστο Άεροστάλι. — Βασίλειος τών Δελφών. — Ανθιμένη Άνοιξι. — Αειδαίσις. — Θούλιος. — Αάβαρον τού 21. — Ατρόμητο Εύδωνάτι. — Ουρανον τής Κόπρον. — Έλλοι άαελήκρον. — Ουράνιος Θούλιος.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΕΛΛΗΝΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ," Αθήνα, 5 Ιουνίου 1921

ΣΗΜΕΡΑ δημοσιεύεται τ' ά τέλος τ' ά αποτελεσμάτων τού Ν. Διαγωνι- σμού Ποιήματος. Εις τ' ά προσέχ'ό, έλπί- να δημοσιευθούσ' άποτελέσματα τού διαγωνισμού. Δ' ήγήματος κι' ευνδ' ή κα- τή τής Ζωγραφικής. Και θά προ- σθηθή πάλι μία σειρά νέων Διαγωνι- σμών, γιατί τώρα, μου φαίνεται, που έρχεγε μαθήματα, είναι ή καλύτερη

Πρώτα - πρώτα έγώ να συλλυπηθώ τ' ά άγαπητούς μου φίλους Φλάωρον όδώνη και Κληροπόλου τού 21 ές τ' ά θάνατό του πολυτίμου πατέρα του. Τ' ά μεγάλο λυσούχημα ήλθε σε τ' ά τρία ώρα, ώστε να μην μπορώ να δώσω τόν δεύτερο για τήν αντίγραφή τ' ά ποιήματος τού κ. Παύλου Νιρβάνη (Βροχή τού Κύμα) που μου τ' ά στείλατε τετράστιχο δέν ήμιοικαταληκτεί κι' ό πρώτος στίχος με τόν τρίτο, όπως σ'τ' ά πρώτο. Θάταν κάτι τέλειο.

Μέθουν τ' ά ποιήματα τού Στεναγ- μού τού Δάσους και τού Κόδριγγεων. Έχουν και τ' ά δυό τήν καλύτερη περι- γραφή τήν άμειώτερη στυχοργία και προπάντων τήν παιδιώτερη ύψη. Τέτοιου είδους ποιημάτια είχα ήπει- σει. Ή ιδέα όμως τού Στεναγμού τού Δάσους είναι κάπως άπιστοβόδη για παιδικό ποίημα. Πιδ ταίριασθί, πιδ παιδαγωγική, υπέρχει ή ιδέα τού Κό- δριγγεων. Και γι' άπό τόν βραβείο, Σ'τό έρχόμουν φύλλο, σ'τή Σελίδα Συνεργασίας, θά δημοσιευθώ πάλι και μερικά άπό τ' ά επανουόμενα.

Μέσα άπό τή ρεμματιά τή φωνη- τωμένη, άγρια όμορφή γυαμινή, που κερταίνεται κάτω σ'τ' άκρογιά- λι, κελαιδώντας σιγαλά, πλήθος

Ε. σ'έχαρισται θερμά για όσα γράφετε έξ' άφορμής τής άγγελίας τών «Απάν- των» του. Θα π'ό στο Ρεββασιμό τής Ψυχής, ότι για τ' ά σκυλάκι τής προταίνεις τ' άνομα Ζερμίνος.

Ό Κλέαρχος Δ. Λυκούπουλος, η- τώνας τόν Άγγελο τού κ. Σενοπού- λου, τόν παρακαλεί συγχρόνως να τού γράψη τ' ά γνώμη του γ'ιά τ' ά έργο τού Ψυχέρη ως λογοτεχνικό. Τ' ά γνώμη του γι' ατό ό κ. Σ. τήν έπει τ' ά πολ- λές φορές, ατό' άνειρεί, δυστυχώς, να κάνει ιδιαίτερα φιλολογικά γράμματα. Με παρκαίσατε ίσπανό' άπό τ' ά τ' ά σ'τόν άνωτέρω φίλο μας, κ' όδ'ό καί ό ύσους: τού Ζηριου ιδιαίτερες άπαντήσεις για ό άσ'τα ζητήματα.

Όρατο τ' ά γραμμα σου, Τυελλή, Χορευτήρια. Βέβαια π'ό γι' άγάπη τής πατρίδας έκρεπε να δεχθί ή άπόγυασι τ' ά επίταξη τού Σχολείου σας, που έγενε Σ' ρατ αεικό Νοσο-ομείο. Και ε'ύ που έργασθησί σ'τή μετακίνηση και σ'τήν έτοιμασία, κατ' έπ'όρθερας σ'τήν πατρίδα. Καιρω πολύ που τ' άνομά μου διαέ- θηκε ίσσο, έξι μόνο στήν. Βλαγγελική Σχολή, παρ' άπ' ατό Κεντρον, και σ' ό Όμήρειο. Γι' ατό έλπίζω πώς σ'τιν π'όη σ'ς θά έχω γ'ήγορα τ' άση διάδωσι, όση και σ'τάς Αθήνας.

Φρουρ'ό τ' ά Άναίου, άν κατορθώ- σης να κερτίσεις ένα χρόνο άπό τούς δυό που έχασες, θά είναι πολύ γ' ά ά, άπ' ό ή διαμνή σου σ'τήν Γερμανία σ' έκανε να μάθης μία γλώσσα τόσο χρησιμη σάν τή Γερμανική. Ναι, αυτή που ρωτάς είναι συνδρομητή ά μου. Γι' ά τ' ά άλλο σου άπαντώ, έτι θ'ιαν ή όμοίωτης ριά: Άσ'ήσσω με Άλλη. η- μοισυμένη, όρπει ατό σε συμπρωσι, σε συνάντηση, - κι' ατό είμαι σε θέση τ' ά τ' ά κ' ίνω, - ό διαγωνιζόμενος δέν τ' ά χάνει. Τ' ά χάνει, μόνον θ'ιαν είναι προσ' άς αντίγραφή, δηλαδή κλοπή.

Σεργάνη Γ. Α. Π., έκταρες πολύ κ' ά τ' ά να μ'ό γράφης. Θά ήρ'εα να έπαρτες και ψευδώνυμο, για να μ'ό γ'ράφης συχνά. Ν ή Διαβολάτι τής 'Ηλιουπόλεως, είμαι πάρα πολ'ό ευχαριστημένη άπό τ' ά γενναίο έρεσάθημα τού Συλλόγου σας. Με μεγάλη μου χαρά θά σε γνω- ρίσω και προσωπικώς όταν θά έλθης έδω.

Είδες, Αλέξ, ότι ατό τ' ά ψευδώνυμο ο'51 ενέκρηνα. Και χαίρω πολύ που έφρσες τήν «ψευδο-τροπ'ή» κατά μέρα, για να μ'ό γράφης, που έλπίζω τώρα να τ' ά κ' ήης τακτικά.

Με πρώτος, Άθυροπούμη Ηχώ, τί αίσθημα είν' έκείνο που καταλαμβάνει τόν τε ελόφορο τού Γυμνασιου σ'τό τε- λευταίο μάθημα... Έχεις δικιο, καθώς ή όλος σου ό συμπάθηται, π'ό τ' ά εώτησες και δέν μπέρσαν να τ' ά προσ- διορίσουν. Γιατ' είν' ένα αίσθημα συν- θέσεως. Αρ'ίγω δέ ότι δέν είναι κι' τ' ά ίδιο για όλους.

Νά κι' ή πα' ά μου Αθήνη, ή άλη- σμένητη, που μου γράφει σήμερα με τ' άση άγάπη, για να μ'ό κ' ήμη δου' συν- δρομητή, εκ τών όποιων ό έρας είναι ό γι' ή τής. Π'ός περνούν τ' ά χρόνια! Αθήνη, σήμερα έχω γι' ά που τόν κάνει συνδρομητή. Άλλά τώρα μπορώ να π'ό και τ' άνομά τής. Είναι ή κυρία Αμειο Σάοζιτιν, σ'τή Ζάκωθο. Και για να καταλάβης π'ός μ'ό γ'ατ'ό, άπ' τότε που ήταν άπλή Αθήνη, άκούσες τι μου γράφει: "... τίποτ' άλλο δεν θά σου

π'ό, παρ' ά μόνον ότι άπό τήν κάμαρ'ά μου δέν λείπουν ποτέ οι τόμοι σου. Και έρες, πάντα κοντά σ'τό κρεβάτι μου. Περν'ό τ' ά καλόκαφι, που ήταν δ'όδ' ή 'Ελληική Θεότης (άλλη αλλη- σμένητη παλιά μου φίλη αυτή, ή δ. Δομνίκα Ρόμα) που ιδάνεισες και τούς δεκούς τής και τούς ξαναδ'όδασα όλους.

Ναι, τ' ά χρόνια περνούν... Τ' ά ξερετε λοιπόν π'ός πολύ γρήγορα θά έχω συν- δρομητή και κανένα γι'ό... τ' ά Κορνήου. — Μάλιστα ή φίλη μου αυτή που άναγγέλει σήμερα τούς άρραβ'όνας τής κ' ένα λαμπρό νέο στην Κέρκυρα. Τ' ά στένω τ' ά π'ό εκχάρδια συγχρη- τήρια και τής εόχομαι να είναι ευτυ- χισμένη, δ'ιη τ' ά τ' ά ζωή, όπερ ε'ύς έλλει. Άλλά τ' ά γαμπρό μου τόν ζωγραφίζεις μόνο με λόγια, δέν θά μ'ό στείλη και κανένα σκίτσος. Και να τ' ά π'ό εκ μέρους μου π'ός τόν ευτυχίζω που παίρνει τέτοιον κοριτσι.

Δέν ξερω Άγυάλη, άν βγαίνη άκούμη «Δελτιον τής Ακαδημίας» και ή «Επιστημονική 'Ηχώ», που ήταν επί- στες λαμπρό περιοδικό σ'τό είδος του. "Όσο για να γίνη ή «Διαπλάσις» τέτιο, δηλαδή επιστημονικό για παιδία, τί να σου π'ό! Πολύ καλή ιδέα μά... π'όδς να τ' ά έκταλση; Έγώ βέβαια δέν θά ήξερα. Κατένας, βλέπεις, σ'τό είδος του και με τ' ά σκοπό του.

Χαίρω πολύ για τή γνωριμία, Αιό- κυραίο Διαβολάκι, κι' σ' ευχαριστώ για τή πολλή σου άγάπη. Δέν έκρεπε όμως να πικραθίς τόσο, επειδή ό δά- σκαλος σου έτυχε να μην έξη σωστή ιδέα περι τ' ά περιοδικού μας. Να θ'ιω λοιπόν, θά κρατήσης τήν ύπόσχεσή σου και θά μ'ό γράφης συχνά. Νόστιμο και τ' ά σίτισο σου για τ' ά ερεσάθημα.

Ρόδον τής Χίου, ευχαριστώ και σ'ένα και τήν άδελφή σου για τ' ά ερε- σάθημα. Πολύ με συγκίνησαν ατά που μ'ό γράφεις. Ναι, έχε ύπόμνησ'ό κι' έλπίδα. Θά γείνης τελείως καλά. 'Όρατες έπιστολές μου έστειλαν αυτήν τήν έβδομάδα και οι έβης: Καρυσθοράσις, Κορφιατόπουλι, Λουλοδ'ί τής Καρόδης, Αρρομένο Κόβω, Τιμνήτων Τονσέη, Περίηγη Ζιλάη, Έπαναστάτης, (και τί ώρατο σίτισο!) Π'όγρηπισσα τών Δολιχών 'Ιδεώδης Ουρανοπολιτιά και Παπα- ροθ'όνα. — Βετέλιστα τ' ά παραγγελίας των και τούς ευχαριστώ όλους για τ' ά καλά λόγια, ερεσάθηματα κτλ.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ. Αθήν τήν έβδομάδα ελαβα τα έβης: «Συνάντησις». — «Με τ' ά φ'ός τής Σελήνης». — «Τ' ά φτωχ'ό». — «Η Κυρία τής Διαπλάσεως». — «Τ' ά Κι- νεόποπουλο» κτλ. — «Τ' ά παθήματα τού Γιαννιάκη». — «Πεζά» και «Έμμετρα» — «Ο τετραπέρατος 'Ησποσιός». — «Τ' ά Σάλινι μας». — «Κρητικό Γράμμα». κτλ. — «Τ' ά Σεγγυή». — «Τ' ά φρωτιν'ό κλειδί». — «Τ' ά παθήμα τού Παλιό- τους». — «Οι έτικτες ένδύμησες». — «Τ' ά οαλονιού μας». — «Δελίκι» κτλ. «Διαπλάσσαλονι». — «Άποχαριτε- σμός τού Βασιλείου μας». — «Τρακι- μ'ό» κτλ. — «Η πρώτη σκάλα» κτλ. — «Όνειρος» κτλ. — «Τετράστιχο» κτλ. — «Μαθητικές σπ'ήρες». — «Ένα άνοι- χιατικό πρωινό». — «Τ' ά δυό ποντίκια». — «Η Γριφούσις» κτλ. — «Σάν τ' ά χόινι». — «Τρακόβια». — «Άνεύροτα τού Μ. Ναπολέοντος». — «Ο αυγολό- γος μας». — Παιδικά Πνεύματα.

Κριτική τής σελίδος τού 26ου φύλλου: — Δέν έχω σήμερα τόπο να μ'ήσω για όλα τ' ά κομμάτια. Δέν είναι άλλος τε και τίποτα έκτακτο. Τ' ά τέλος τού «χωρίς τίλο» είναι πολ'ό έξυπνο, καθώς και τ' ά τέλος τού «Στο Νάουσαδ'ό». Τ' ά ποιήματα τού Άημον Πόνη όχι καλύτερα άπό τ' ά προηγούμενα, μόνο π'όδ' ε' από δέν άλλαξα τίποτα. Πολύ συμπαθητικό τ' ά Όρραό τού Αρ'ίβα και καλο- γραμμένες οι «Αναμνήσεις». Τάλλα άπ' όδς καλά.

Κριτική τής προηγούμενης Σελίδος εις τ' ά προσέχ'ό.

ΕΓΚΡΙΣΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ [Όδδεν ψευδώνυμον έγκρίνεται ή ά- ναγοσθία, άν δέν συνοδευθ'ε άπό τ' ά δικούματός, όρ. 2. Τ' ά έγκρινόμενα ή άναγοσθίμενα λαχθουν μέχρι τής 30 Νο- εμβρίου 1921. Όσα συνοδευθ'ετα από Α. άνηκουν εις άγ'όρα και δ'εα άπό Κ εις κοριτσιά.

Νέα ψευδώνυμα: Κύμα τού 'Ελ- ληοπότου, ά. (Π Π). Γυμνασιανόν Ζιζάνη, ά. (ΑΜ). Μαγεμένο Άκρο- γιάλι, ά. (ΑΖ). Λεσπερία σ'τίους Άλυ- τρώσις, ά. (ΕΒ). Καρυσθοράτι τού 21, ά. (ΙΤ). Πικρομένη Καροδούλα, κ. (ΠΚ). Άλις Δορικής, ά. Ενδ'ό- νανι, ά. (ΠΟ). 'Ινδ'όλμα τής Τρι- π'όλις, ά. (ΜΤ). Κορσιό Σπαδί, ά. (ΚΧ). Φοκαριός κ. (ΝΠ). Έρ- οίσιος Αιολέ, ά. (ΝΤ). Σουλιατο- πούλα, κ. (Π). 'Ονειρηία τής Τάξης, ά. (ΚΚ). Διαβολάτι τής Τάξης, ά. (ΧΧ). Δεινόσαυρος, κ. (ΕΤ).

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ Διά 1 δια 2 τ' ά πολ'ό προτάσεις λαπ. 5 δια 2 άς περιόλιον λαπ'ό 10 ή λέξις Μ.Μ. επ'όψυμ'όν άναλλοθ'όσον: 'Ο Αειδαίσις με Άρη. Μικρον Τρολι. Χορευτήρι, Δακτυλοσ'όλι, Ντο- λ'όδες, Ζηλιόλας. — Η Κυρία Φρο- σίτη με Σαρλό. Φάουσι, Τραγ. τ. Δευτεριά, Χιότι. Τριαντίφ'ό. Ρε- ζονά, Γιού τ. Ψηλοετή, Κινέον. — ή Αρ'όνα με Γλυκ. 'Ελλάδα, Παναγιή Κοκκίλια. Δετιόδα, Μισ- σινη. Ύπανοιότι, Αιλιανόν, Κινέ- λω. — τ' ά Αγκυρί με Ψυχ'ή. — ό Πληγωμένος Χωνασιός, με Φοι- δολίτην. Άρη, Μαριτζελιαν. — ό Ρήγας Φραγότος, με Καπνόν, Σπου- ρήτην, Σέο Ραβεργ'ό. — ή Σανθή Μαριχ'όλα με Παναγ. τών Ρόδων, Δροσοσταλίδα, Τρυφερή, Φωδιμιάς, Κροσταλλένια. — τ' ά Αγοροφω

Η Διδασκαλία άσπάζεται τους φίλους της: "Αληθινότητα (χαίρω πάρα πολύ που αναγορεύεται) Πικραμένη, Καρδοβίαν (μ' εγώ δεν σε είχα ξεχάσει) Μεγάλην Ελλάδα (βραβεύω σου εστία) Ιοδία Βάνα (ευγε, πο' υ άου πη ή μεταγραφή ποι δημοσιεύσεις έπί' σ' ευχαριστώ και για τα καλά λόγια και γ' απε μόν.) Τροχίαν Χωριστοπούλαν (καλώς ήλθεσ' σε πε αιμένα) Μεγάλην Ίδαν (είληφθ.) Έπτάλοσην (καλή διασκέδαση στην παιδεία και καλή επίτυχία στο ξεπούθωμα) Ήραν (έστεια 25ον.) Ιαπότην των Αστέρων (διδειβάσθη.) Σκόρπια Φύλλα (σε τέτοιες περιστάσεις γράφω: ο φίλος μου. Σκόρπια Φύλλα... άλλα τα έστία από τα Σόρπια Φύλλα πάλι καλά στην τελευταία σου ερώτηση απάντησ' και.) Νεφέλ, Έλληνα (τα έλαβα ή τα διαβάσα, και αν ήνε καλά, κάποιο βή δημοσιεύσω τότε μου στείλεις κι άλλα.) Τακτικόν Άγοραστήν (που τόπος; και πώς θα εξακριβώσα ότι ο γράφων είναι τακτικός αγοραστής, και όχι έκτακτος ή άλλου αναγνωστή; έπειτα κι αυτο λαμβάνουν μέρος στους Διαγωνισμούς επί πληρωμής.) Ρήγαν Φεγαλον (έστεια κι έκρατση σημαίων δια 3ου ευχαριστώ.) Αφελή Γυναυσά-παιδα (τα είδα, τα είδα: άλλα το καλύτερο σ' αυτά είναι ή σωτηρία.) Αργιολούλουδο (ευχαριστώ για το ξεπούθωμα: όχι στον άλλο κόσμο, γιατί δε υπάρχει... ταχυδρομική συγκοινωνία: ώστε φυλάξω από τους Άρπακτές!) Κολόβειον (την Έλβα κα' ως να έλθεις.) Πυγολαμπίδα (αυτό, είδες, σου έδιδάξα τίπος είναι ή μεταρρασίς της stance, όχι δική σου βέβαια: άλλα έμεις έχουμε τάς βασιμασίας μεταρρασίεις του Πέλλου Άγρα.) Νεράϊδαν του Εύροπον, Αθήνη, κτλ. κτλ.

Θεόδωρον Ααλ., Βασιλειον *48. Γκιόβ, Τάνη Πα, Σεφ Ραβερ γάο, (έλαβα ευχαριστώ.)

Αθμον Οθρανός, Αθηνών Ιαπότην, Αγιάθι, Γυμνασιακόν Ζιζάνιον, Κόρη τ'υ Αϊθέρος, Καρυοφύλλε του 21 (έστεια.)

ΕΙ: δέας επιστολής Έλαβα μετά την 7 Ιουνίου, βάκαντσω εις το προσηξ.

ΤΟΜΟΙ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

Της Α' Περιόδου (1879-1898) από του: έκδοθέντας 24 τόμους υπάχονον άκείμη μόνον οι έξης δεικτά: 5ος, 7ος, 12ος, 14ος, 18ος, 19ος, 20ος, και 21ος. Έκαστος τόμος 5, ταχυδρομικός δέ άποστέλλόμενος 5,30 διά το Έξωτερικόν και 6,20 διά το Έξωτερικόν.

Της Β' Περιόδου (1894-1920) υπάχονον 31 οί έκδοθέντας τόμοι, 27 εν 5άφ. — Έκαστος τόμος 5,30 και 6,20 διά το Έξωτερικόν. Ταχυδρομική τέλη έκαστου τόμου προσδέτα εις τας άνω τιμάς: Διά το Έξωτερικόν λεπτά 50 ή άρραφος και 60,1,50 ή ραμμένος, διά δε το Έξωτερικόν 60,3.— είτε άρραφος είτε ραμμένος.

Τό πρώτονον καθήνον του καλού συνδρομητού είναι ή ερκαίρος ανατίωσις της συνδρομής του.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Συνέχεια του 186ου Διαγωνισμού. ΑΙ λύσεις δεσκαί μέχρι της 18ης Άδυσότου άλλα και πέραν της προξο αιώος ταύτης εν' 50ον δέν θα βρούν άκμή δημοσιεύη ήτος και τών προηγουμένων φυλλαδιών.

415. Δεξιόγρφος
Πόλις είμαι της Ελλάδ σ.
Μ' αν μαζί μου κατορθώσης
Κόποιο άρχαίο βασιλέω
Και πασιγνώστο να ένώσης,
Άλλον, λυτα, όμοιο του
Βασιλέα δά φανερόσης.
Έστία ή από του Αϊθίου Οθρανός

416. Λογοπα κτικός Δεξιό γρφος
Τρομάκανε σαν είδαν
Τή μύτη μου... λινή,
Και μ' έστίαλιν να γελάω
Σ' ένα φρασι νυσί.
Έστία ή από του Μνητοδ του Σκρά

417. Μεταγράμματις δι.
Αλ άω από τή έρπετό
Μονίχα το κεφάλι
Καί μιά μονή ιστορική
Άμεις, ε ξεροβάλλει.
Έστία ή από του Τανάβ

418. Δίνεγμα
Στή σιμγή δανά με λόσρη,
Άν κοίτ άίξης στα ψιλιά,
Τήν σιρά μου βρο κι αν σούτης,
Πάντα θα μου μένη ουρά.
Έστία ή από του Κόμανου Κρίνου

419. Ψαρονόκαλυον
* * * * *

Νάν κατασταθούν οι άσπερισκοί διά γραμμάτων, ώστε να αναγνωθώσονται κατά σειράν: δένδρον, πόλις της Μ. Ασίας, όρος ή ήσσου, διοικητική διαίρεσις, ή ήσσος της Ευρώπης, έπιδριμία, θάλασσα της Ευρώπης, μυστήριον.

Έστία ή από του "Άκρον τ. Εθνικός 420-424. Μακρινόν Γράμμα
Τή ανταλλαγή ενδ. γραμματος έκί-
στης των κάτωθι λέξεων δι' ενδς άλλου,
πάντοτε του αυτού, να σην πιστοθών
ένου αναγραμματισμού άλλα τότεαι
λέξεις:

σαπίρός, κ'πος, κάππος, μικρός, σέρρος.
Έστία ή από Λομήνη Α. Ζομπά
425. Διπλή Άκροστική
Τα μέν άρχαία τών κάτωθι ζητου-
μένων λέξεων άπέτελούν "Ηπειρον, τα
δέ τρίτα γράμματα ήσσον της Ελλάδος:
1. Άρχαίος έγγραφός, 2. Χώρα
άρχαια της Μ. Ασίας, 3. Στήρυγμα.
4. Πόλις της Ασιατικής Τουρκίας, 5.
Τρέον, 6. Προφήτης.
Έστία ή από της Ναυοικίας
426. Γρίφος
6 Τ Τ
6 Τ Τ
6 6 6 6 Τ Τ Τ Τ περ
6 Τ Τ
6 Τ Τ
6 Τ Τ
6 Τ Τ
6 Τ Τ
6 Τ Τ

427. Έλληνοσφωρον
300 - 0 - νε-αίο-ααο
Έστία ή από το Κύμα του Αιγαίου

Διά τους Γαλλομαθείς
428. Triangle
* * * * * = Saison.
* * * * * = Pettitefle.
* * * * * = Crime.
* * * * * = Conjonction.
* * * * * = Consoune
Perpend; les mèmes.
Έστία ή από του Βασιλέως Άθάμανος
429. Sans voyelles
cht - chd - crnt - l - * - frd
Έστία ή από του Άνδου Δάφνης

ΛΥΣΕΙΣ
των Π. Άσκήσ. του φύλ. 12 και 13

176. Νινυή, (νύν, εβόι.)—177.
Ίλιώθι; (τα, κίβη, σί...) Ίαπίτις
(τα, πτώ, σί...)—178. Βυρρώ,
Βύρων.—179. Το ρακνί.
180. Α Ρ Α Ρ Α Τ 181. Ν Ε Α
Ο Α Π Ο Λ Ι Σ (έ-
Κ Α Δ Μ Ο Σ κίς, Αθαός,
Α Ο Χ Ο Πίσιος, όπου,
Γ Ο Δ Σ Πίσιος, Ίλιώθι,
Ο Ο Πίσιος, Ίλιώθι,
Σ Σ σπινός.)—182.
—183. 1. Τέ άγόρια και τέ κοί-
σια στην Έλδα έχουν καθανά μιλ-
λιά. 2. Απ' ή ήσσος έχει όρατα φέ-
ση.—184. Καί παρ' μου χροί:
έσι:—185. Δένα μέτρα κι ένα
κόβη (δίκη μέτρα π' ένα
καινα όδε.)—186. 187. D P E.
Aucun, car tous BRAVO
les deux pei- R N N
gnent. D O E

188. Λαμία (λά. μία.)—189. Άν-
θος (άν, θός.)—190. Φείδων-Φεί-
δων.—181. Γάμος-Μάγος-Πάγος.
190. ΑΒΑΝΙΑ 193-197. Διά του
Α Ε Α Ν Ε: μέσος, εις, Εβ-
ΒΕΝΕΤΙΑ Ε: μέσος, εις, Εβ-
Α Ε Ρ Ε ρος. Λέξις, θέμα,
ΝΑΡΓΙΟΝ —198. 3+10Χ7:
Ι Ι Ο Ν 14—9+5—11=
0.—199. ΚΡΗΤΗ (Κύρος) Άδρη.
Όμηρος, Ίπότη. Μάγος.—200,
Στραθός στραδόν οδηγός και πέσων
σε λάνκο. 201. Εί χαλκή παροικίσης,
ύποσφίξεν μαθήσει. (Ήχι λοιπ' ρικ
εις εις ύπό σκα-ζην-μαθ' εις ι.)
—202. Un bienbait n'est jamais
perdu.—203. Respectez Dieu.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διά 1 5ος 10 το πολύ λέξεις με άλλα
στοιχεία 60,2 (ό ελάχιστος 60ος.) Πέσαν
των 10 λέξ. 20 λεπ' ή λέξις, με παχη 40
στοιχεία 1λε. 30 και με κεφαλαία 1λε. 40
Ό κωμικός σίχος 60-1.
(ΚΑ.—218.)

Α νταλλάσσωμεν Μ. Μυστικά με δλους
και με δλας.
ΑΦΡΙΚΑΝΑ, ΚΥΡΑ ΦΡΟΣΥΝΗ
(ΚΑ.—216.)

Φαληγηκή Άδρα, σε ανακαλύψαμε.
είσαι ή Κ. Σ.
ΑΦΡΙΚΑΝΑ, ΓΑΥΚΕΙΑ ΕΛΛΑΣ
ΚΥΡΑ ΦΡΟΣΥΝΗ
(ΚΑ.—217.)

Άγόμαι: Μ. Μυστικά. Καλύτερα βρα-
θευθήσονται. Διμηνος προθεσμία.
Δήσις: Ν.Η.Ε. Poste Restante,
Αθήνα. Πέγκροφ
(ΚΑ.—218.)

Σατανά, σε ανέκαλυφα κρατύ τα
γράμματα σου! Πρόδοξς.
Εύγενής Ψυχή

(ΚΑ.—219.)
ΜΑΡΑΜΕΝΗ ΝΕΙΟΤΗ, στο έλη-
θνα πρώτοτο «Φιλολογικό σα-
τόνι» σ.ς, τιμή 64 θεοφρούσα λαβοι-
νοντας μέρος. Νίκος Ξουόςος
(ΚΑ.—220.)

Περωτή Καρδιά, Διονυσία Έ-
λάς, σε ανέκαλυφα είσαι ή Ίακω-
θός Πολυκράτης.—Κόρη του Αϊθέρος
(ΚΑ.—221.)

Γαλονό Έλληνόπουλο, ευχαριστώ
διά προτίμησον. Σίστασις: Καλλι-
ορι Ιωαννου. Pharmacie Hippo-
crate, Suez. Φοινικίς
(ΚΑ.—222.)

Μελλοθίνιατη, Ηιογέννητη.
Μ' Ανθεμίς, που ηήσες λιγακι νι
λωξ βρήτες την.—Όνειροτάλαχη,
Δαν ποσάλαχη.
(ΚΑ.—223.)

Χιώτικη Τριαντάφυλλο, Έπτά
Χλοση, θέλω, ε ονομάτα μας.—
Όνειροτάλαχη, Δαν ποσάλαχη.
(ΚΑ.—224.)

Πεισματάρα, Παισηθησιανή Άκ-
τή, διχασία τόλιον με παιδικά
πνεύματα;—Έστία κα Φύλλα
(ΚΑ.—225.)

ΔΙΑΠΑΣΙΑΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
αυθαριμένος στα μέλη της προχθε-
σής άγγελίας έμ-ήσε Γλυ-εία
Έλλάς εντι Σκόρπια Φύλλα.—
Μέτη: Άνδρέας Παπάς, Άλέξαν-
δρος Πετρομαίγλιου.

ΠΕΡΑ ΕΚΟ ΔΙΑΒΟΛΑΚΙ
ΤΡΑΥΟΥΑΙ ΤΗΣ ΑΕΥΤΕΡΙΑΣ
(ΚΑ.—226.)

ΚΟΣΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΑΣΕΩΣ
Στις 30 Ιουνίου γίνονται άρχησες.
Σ προθεσμία υποηρησότη: μέχρι 30
Ιουνίου. Ή Άντιο σικεία Δράμας
έγι ε Παράρτημα: Πρόεδρος: Κο-
λύβειον.

ΚΥΑΝΟΔΕΥΚΟ ΛΑΒΑΡΟ
(ΚΑ.—227.)

Τάσσομα στο πλεούρ της δοξασμένης
Τ Δημοκρατίας.— Έστία Δεινέβ
(ΚΑ.—228.)

Σ άλλος «Ίνβλα», περιμένομεν άπα-
νησιν άνοσηλιώος.

Πειραϊκό Διαβολάκι, Τραγούδι
της: Δευτεροίος.
(ΚΑ.—229.)

Διαγωνισμός cartes - postales. Βρα-
βέτον: Δόν Κιχώτης. Προθεσμία
10 Ιουλίου, Στείλτατε: Κων. Δ. Τριαν-
ταφυλλόν, Βελστίονον.
(ΚΑ.—230.)

Δημοκρατία, σε ύποστηρίζω. Στείλε
καταστατικό μέσο. Διαπλάστω.
Άλλη, γράρα με φ λελευθέρους.
(ΚΑ.—231.)

Σιμοναίοι, μη την πάθετε χιώτικη.—
Σ «Κόμοι της Διαπλάσσεως», ευ-
χαριστώ.— Κορωιατόπουλο
(ΚΑ.—232.)

Κύριοι: Δημοκράται; μη περιπαίτε-
τε τα φυσικά ελαττώματα. Άλλος
θα παίτομας μία κομωδία μαζί.
ΣΑΡΑΚ
(ΚΑ.—233.)

Απογοηθώμεν της Διαπλάσια-
κής Δημοκρατίας; διά λόγους
ταύς όποίους έκάνεμεν γρατόμας γνω-
στούς εις αυτήν.— Πειραϊκό Διαβο-
λάκι, Πληγωμένος Χρυσός, Σο-
ξηγός της Φολής, Ρισολέ,
Μέγας Άγνοςτος, Φάουσι, Άλη-
σρόνητος, Δυστορά ή Οθάνατος.
(ΚΑ.—234.)

Βεατήκη, Διπλάνο, Έπτάλοφη,
Έλαβα ευχαριστώ, έστεια.
Περωτή Καρδιά, ευχαριστώ
έστια ε, αναμένο. Τραγλοδότη